SIVA
TEMPLE ARCHITECTURE etc.

IN TAMIL

BY

Rao Bahadur P. SAMBANDAM, B. A., B. L.

AUTHOR OF

The Two Sisters, Galava, The Eye of Love, the Curse of Urvasi, The Merchant of Vanipura, Fate and Love, Simhalanatha, Pushpa-valli, Amaladitya, Magapathi, The Ideal Wife, Siruthondar, The Golden Fetters, True Love, The Bandit Chief, Bricks-Between, At any Cost, The Fair Ghost, Brahmin *vs* Non-Brahmin, Vijaya-rangam, As you Like it, Sati Sulochana, Lord Buddha, The Tragedy of Silence, The Good Fairy, Geetha Manjari, The True Brother, Malavikagnimitra, Chandrahari, The Demon Land, Sabapathy Part I, The Pongal Feast or Sabapathy Part II, A Rehearsal or Sabapathy Part III, Sabapathy Part IV, Mixture, Blessed in a Wife, The Dancing Girl, Subadra-Arjuna, Karna the Giver, Sahadeva's Stratagem, The Surgeon General's Prescription, Vichu's Wife, Sakuntala, Vikramorvasi. The Point of View, The Two Selves, The Tragic Denouement, The Sub-Assistant Magistrate of Sultanpet, Harischandra, Blind Ambition, Markandeya, Sarangadhara, Manohara, The Two Friends, The Knavery of Kalappa, As We Sow-So We Reap, Over Forty Years Before the Footlights Parts I, II, III. IV, V & VI, The Search, Prince Koneri, The Crowd in the Shandy, Ratnavali, The Gypsy Girl, Vaikunta Vaithiyar, Dikshithar Stories, Funny Stories, The Good Sister, Short Stories, Hints to Actors, The Tamil Drama, Humorous Essays, A hand book for Tamil Talkies, Stray Flowers, The Wedding of Valli, Talkie Experiences, The Dead revived, Asthanapura Dramatic Company, Music-Mad, Sabapathi-Zamindar The Nine Playlets, Siva Temples in India and beyond, in Tamil; and Harischandra, and Yayathi in English.

FIRST EDITION

MADRAS.

PRINTED AT THE RATHNA VILASAM PRESS,

37, ERULAPPAN STREET, SOWCARPET, G. T., MADARS.

1946

 [*Price*

M.S. 16A. C. 500 18-1-46

1-50

PREFACE

This is not a scientific treatise, but a popular primer to interest saivites in their temple architecture etc. I have called this small book "Sivalaya Silpangal etc." because most of the examples I have referred to are about saivite temples, but almost all the remarks will equally apply to Vishnu temples also; I have also to mention that the word 'Silpam' in Tamil includes architecture, sculpture, and painting also.

The one great defect of this book is that I have not been able to publish illustrations of the various things mentioned herein; as a great authority says, "an illustration would probably show clearly what has to be described in several pages even". I have collected the illustrations necessary, but the great cost of preparing blocks thereof and the scarcity of suitable paper to print them, have made me guilty of omitting to illustrate this book. I hope to rectify this defect in the second edition, by which time I hope and trust that the necessary materials could be had for their pre-war-price.

Another difficulty I had to contend with was, that I could not find suitable words in Tamil to translate English words and expressions used in standard English works like those of the late Sir J. Fergusson, Burgess etc. In this and other respects I will be immensely thankful to my readers if they would send me suitable words and expressions better than those that I have used. I will also be thankful for any corrections in the mistakes that I might have made in writing this book, for I claim no originality herein.

I have to conclude by saying, that I intend this work as a sort of introduction to another voluminous work entitled "Siva shrines in India—and beyond" which I have begun publishing.

P. SAMBANDAM.

INSCRIBED

TO

THE BELOVED MEMORY

OF

MY PARENTS

P. VIJIARANGA MUDALIAR

AND

P. MANICKAVELU AMMAL

AND

MY FRIEND

C. RANGAVADIVELU

சிவாலய சில்பங்கள்

முதலியன

நமது தாய் தேசமாகிய இந்தியா, கோயில்கள் நிறைந்த தேசம் என்று அன்னியர்களால் புகழப்பட்டிருந்கிறது. அக்கோயில்களைக் கண்டு மகிழ, ஐரோப்பா, அமெரிக்கா, முதலிய கண்டங்களிலிருந்து பலர் வருஷா வருஷம் வருகின்றனர். நமது கோயில்களைப்பற்றி இதுவரையில் பிரசுரிக்கப்பட்ட புஸ்தகங்களெல்லாம், பெரும்பாலும், சூவெல், பெர்கூசன், டுப்ரெயில் முதலிய ஐரோப்பியர்களால் எழுதப்பட்டவைகளே. இது இந்தியர்களாகிய நமக்கு ஒரு மானக் குறைவாகும்; ஆகவே இக்குறையைச் சிறிதளவாவது நீக்க வேண்டியது நமது கடன் என எண்ணி இச்சிறுநூலை இயற்றலானேன்.

கோயில்கள் உண்டானது

மனிதன் இவ்வுலகில் உண்டாகி, தெய்வம் ஒன்றுண்டு எனும் உணர்ச்சியைப்பெற்ற பிறகு, அத்தெய்வத்திற்கு இருப்பிடமாக அதனைத்தொழ அவன் ஓர் இடத்தை ஏற்படுத்தி யிருக்கவேண்டு மென்பது நாம் எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டிய விஷயமே.

மனிதர்கள், வேட்டையாடி குகைகளில் வசிக்கும் நாகரீகத்தை யடைந்தபோது, அக்குகைகளில் அழகியவற்றுள் தாங்கள் வணங்கும் தெய்வங்களை நியமித்துக் கோயில்களாகப் பாவித்திருக்கவேண்டும். பிறகு ஆடுமாடுகள் மேய்த்து பயிர்களை உண்டாக்கி, குடிசைகளில் வசிக்கும் நாகரீகத்தை யடைந்தபோது, அழகிய சிறு குடிசைகளில் பிரத்தியேகமாகத் தங்கள் தெய்வங்களை வைத்து கோயில்களாகப் பாவித்திருக்கவேண்டும். பிறகு செங்கற்களால் வீடுகள்கட்டி பட்டணங்களில் வசிக்கும் நாகரீக திசை யடைந்தபோது, செங்கல் மரம் முதலியவைகளால் கோயில்களைக் கட்டி யிருக்கவேண்டும், என்பது நாம் எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டிய விஷயமே. ஆயினும் இப்படிப்பட்ட கோயில்களெல்லாம் பலநூற்றூண்டுகள் அழியாமலிருப்பது கடினம். கருங்கற்கள்ால் கோயில்களை அமைக்க மனிதர்கள் கற்ற பிறகுதான், அக்கோயில்கள் பல நூற்றூண்டுகளாக

நிரந்தரமாய் இருக்கத் தலைப்பட்டன. இந்தியாவில் புத்தர் காலத்திற்கு முன்பாக எல்லாக் கட்டிடங்களும் மரத்தாலானவை யென்றும், செங்கல் கட்டிடங்கள் கி. மு. 5-ஆம் ஆண்டிற்கு பிறகுதான் பெரும்பாலும் தோன்றினவென்வென்றும், அதற்குப் பிறகுதான் கருங்கல் கட்டிடங்கள் கட்டத்தலைப்பட்டன வென்றும் எண்ணப்படுகிறது.

நமது தேசமாகிய இந்தியாவிலும் கோயில்கள் இம்மாதிரியாகத்தான் வளர்ந்து வந்தன என்று நாம் கூறலாம். தற்காலத்திலும் நாட்டுப்புறங்களில், பெரிய இரண்டு மூன்று கற்பாறைகளாலாகிய பொந்துகளில் கிராம தேவதைகள் அமைக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். மூங்கில்களை நிறுத்தி ஓலைகளைக்கொண்டு மூடப்பட்ட குடிசைகளில் கிராமத்தார் வணங்கும் சிறு தெய்வங்கள் இருப்பதை இன்னும் காணலாம். அன்றியும் மண் சுவர்களை யெழுப்பி, ஓடுகளினல் கூரைகளை அமைத்துக் கட்டிய பல சிறு கோயில்களை கிராமாந்திரங்களில் பல இடங்களில் இன்றும் காணலாம்; சாதாரணமாய் எல்லாக்கிராமங்களிலும், கிராமப் பிடாரி ஐயனர் கோயில்கள் பெரும்பாலும் தற்காலமும் செங்கல் கட்டிடங்களாகத்தா னிருக்கின்றன. கடைசியாகக் கருங்கல் கோயில்கள் பல நமது தேசத்தில் கட்டப்பட்டன.

கட்டிடங்களைக் கட்டும் சாஸ்திரத்திற்கு சில்பசாஸ்திரம் என்று பெயர். அப்படிப்பட்ட கட்டிடங்களில் கோயில்களைக் கட்டும் சாஸ்திரத்திற்கு கோயில் சில்பசாஸ்திரம் என்று கூறலாம்; இதற்கு உதாரணமாக மானச சாரமெனும் நூலைக் கூறலாம். கோயில்களைப் பற்றிக் கருதுமிடத்து நமது இந்தியா தேசத்தை முக்கியமாக இருபிரிவாகப் பிரிக்கலாம்; விந்திய பர்வதத்திற்கு மேல்பாகம் முள்ளப் பிரதேசம், கிழ்பாகமுள்ள பிரதேசம்; மேல்பாகத்திற்கு ஆர்யாவர்த்தம் எனப் பெயரிட்டு, அங்குள்ள கோயில்களை ஆரிய சில்பம், அல்லது பெர்கூசன் துரை கூறுகிறபடி, இந்திய-ஆரிய சில்பம் உடையவை என்றும், கீழ்பாகத்தை, திராவிட தேசமென அழைத்து, இங்குள்ள கோயில்களை திராவிட சில்ப முடையவை என்றும் கூறலாம்.

இவ்விரண்டு சில்பங்களில் நமது தேசத்தில் புராதனமாயிருந்தது திராவிட சில்பமே. புராதன விஷயங்களைப் பற்றி ஆராச்சி செய்யும் சாஸ்திரக்காரர்கள், ஆரியர்

கள் இந்தியாவுக்குள் பிரவேசித்தது சுமார் நாலாயிரம் வருடங்களுக்குப் பிறகுதான் என்று கூறியிருக்கிறார்கள். ஆகவே ஆரிய சில்பம் என்னப்பட்டது அதற்குப் பிறகு தான் நமது தேசத்தில் தோன்றியிருக்க வேண்டும். திராவிடர்கள் இந்தியாவில் அதற்கு முன்பே யிருந்த ஜனங்களாவார்கள். இன்றைக்கு 5000 வருடங்களுக்கு முன்பே திராவிட நாகரீகமானது நமது தேசத்தில் பரவி யிருந்ததென எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. சர்ஜான்மார்ஷல் முதலிய சாஸ்திரீகர்கள், மோஹெஞ்சதரோ, ஹராப்பா முதலிய இடங்களில் பூமி மட்டத்திற் கீழ் தோண்டி, அங்கு அகப்பட்ட பல மிகவும் புராதனமான கட்டிடங்களை வெளிப்படுத்தி யிருக்கின்றனர். இவர்கள் இக்கட்டிடங்களெல்லாம் திராவிடக் கட்டிடங்களே என்றும் கூறியிருக்கின்றனர். ஆகவே திராவிட சில்பம் நமது தேசத்தில் மிகவிம் புராதன மானது என்று கூறலாம்.

மேற்சொன்ன, வட இந்தியாவிலுள்ள சிந்து நதிக் கரைக்கடுத்த இரண்டு ஊர்களில் தோண்டி எடுக்கப்பட்ட கட்டிடங்களில் சிவலிங்கங்கள் அகப்பட்டிருக்கின்றன. ஒரு லிங்கமானது அதன் பீடத்துடன் கண்டு பிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் மற்ற இடங்களிலும் தோண்டிப் பார்த்தால் இன்னும் பல கிடைக்கலாம் என்று எண்ண இட மூண்டு. இவ்விஷயத்தில் நாம் முக்கியமாக கவனிக்க வேண்டிய தென்னவென்றால், லிங்க பூஜை புராதனமான திராவிடர்களுக்குரியதாம் என்பதே. ஆகவே நமது தேசத்தில் சிவாலயங்களே மிகவும் முற்பட்டவை என்று கூறலாம். ஆகவே இதுவரையில் செய்யப்பட்ட ஆராய்ச்சியின்படி இந்தியாவில் மிகவும் புராதனமான ஆலயம் திராவிட சில்பமமைந்த சிவாலயம் எனக் கூறலாம்.

ஆரிய சில்பம்

இனி வட இந்தியாவிலுள்ள ஆரிய கோயில் சில்பத்தைப்பற்றி சிறிது ஆராய்வோம். இது இந்திய ஆரிய சில்பம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. சிலர் இதற்கு வேசர சில்பம் என்று பெயரிட்டிருக்கின்றனர். இன்னும் சிலர், வேசர சில்பம் ஆரிய சிலபத்தின் பகுதி என்று கூறுகின்றனர்; இதை இச்சிறு நூலில் இனி ஆரிய

சில்ப மென்றே கூறுவோம். இச்சில்பமமைந்த கோயில்கள், வட இந்தியாவில், சிந்து, கூர்ஜரம், ராஜஸ்தான் அயோத்யை, ஐக்கிய மாகானங்கள், வங்காளம், ஒரிஸ்ஸா முதலிய இடங்களில் இருக்கின்றன; மொத்தத்தில் விந்திய பர்வதத்திற்கு வடக்கேயுள்ள கோயில்களெல்லாம் ஆரிய சில்ப முடையவை. இந்த ஆரிய சில்பத்துக்கோயில்களின் முக்கிய அம்சங்கள் அடியில் வருமாறாகும் :—

(1) இக்கோயில்களின் முக்கிய அம்சம் விமானமேயாகும் (2) இவைகளில் கோபுரங்கள் கிடையா (3) விமானங்களில் திராவிட கோயில்களில் இருப்பதுபோல் நிலைகள் அல்லது மாடிகள் கிடையா (4) சதுர வடிவாயுள்ள கர்ப்ப கிரகத்தின் மீது கட்டப்பட்ட (Spires) வளைந்த ரேகைகளையுடைய கும்பட்டங்கள் போன்ற உருவை உள்ளனவாயிருக்கும். (Curvilinear) (5) விமானங்கள் வட்ட வடிவமானவை (6) விமானங்கள் நான்கு பக்கங்களிலும் உச்சியினின்றும் கீழே இறங்கும் நான்கு பட்டைகளையுடையவை, (7) சிகரமானது சிறிது நடுவில் அழுத்தப்பட்ட நெல்லிக்கனியைப் போலிருக்கும். இதற்கு முக்கிய உதாரணமாக, வட இந்தியாவிலுள்ள சிற்றூர், நாசிக், காசி, உதயபுரி ஈஸ்வர கோயில்களைக் கூறலாம். இப்படிப்பட்ட விமானங்கள் பௌத்த ஸ்தூபங்களின்றும் பிறந்தவை என்று எண்ணப்படுகிறது. ஸ்தூபங்கள், உள்ளே குடையப்பட்ட அறைகளாக மாறி, சதுரமான பீடங்களின்மேற்கட்டப்பட்டு, மேலே நீண்ட கும்மட்டங்கள் போன்ற சிகரங்களை யுடையவைகளாயின, என்று ஆக்ஸ்போர்டு (Oxford) சம்ஸ்கிருத பேராசிரியர் அ. அ. மெர்டானல் என்பவர் அபிப்பிராயப் படுகிறார்.

ஒரிஸ்ஸா சில்பம்

இது ஆரிய சில்பத்தின் பகுதியாகும்; இதன் முக்கியமான அம்சம் என்னவென்றால் இச்சில்பக் கட்டிடங்களில் தூண்களே கிடையாது என்னலாம். இதற்கு உதாரணமாக புவனேஸ்வரில் உள்ள பல ஆலயங்களைக் கூறலாம்; இதனை வேசர சில்பம் என்று சிலர் அழைக்கின்றனர்.

காஷ்மீர் சில்பம்

இது அப்பெயர் குறிக்கிறபடி காஷ்மீர் தேசத்திலுள்ள சில கோயில் சில்பத்தைக் குறிக்கிறது. இச்சில்பக்

கோயில்களின் காலம் சுமார் கி. பி, 600 முதல் 1100 வரையில் என்று எண்ணப்படுகிறது.

இச் சில்பத்தின் முக்கிய அம்சங்கள் (1) சீன சில்பத்தில் இருப்பதுபோல் கூரை மேற்கூரைகள் (2) இக் கூரைகளில் பலகணிகள் (Dormer windows) அமைக்கப் டிருக்கின்றன. (3) தூண்கள் ஐரோப்பிய (Doric) தூண் களைப் போன்றவை; இம்மூன்று குறிகளும் கிரேக்க சில்பத்தினின்றும் இத்தேசத்திற்கு வந்ததாக எண்ணப் படுகிறது. (4) மூன்று வளைவுகளையுடைய கமான்கள். (Three foiled arches).

இச் சில்பத்தின் முக்கியமான கோயில் இங்குள்ள மார்த்தாண்ட ஆலயமாம். இது 60 அடி நீளம் 36 அடி அகலம்; கிழக்கு நோக்கியுள்ளது; மேற்குபுரம் இரண்டு கட்டடமுகங்கள் (facades) சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளை சேர்த்து மொத்தம் அகலம் 60 அடி யாகிறது, இதன் உயரமும் 60 அடி இருந்திருக்கலாம் என்று கன்னிங்காம்துரை அனுமானிக்கிறூர். இதன் கூரை முற்றிலும் அழிந்து போயிருக்கிறது. பெர்கூசன் துரை இதன் கூரை மரத்தால் ஆயிருக்கவேண்டுமென்று எண்ணுகிறூர். இதன் சுற்றுப்பிராகாரம் 220 அடி × 142 அடி; கோயிலைச் சுற்றிலும் தண்ணீர் தேக்கப்பட்டதாக எண்ணுகிறூர்கள். இது சூர்ய நாராயண விஷ்ணு ஆலயமா யிருந்தது. இது லலிதா முக்த பீடன் எனும் அரசனல் (725 - 760) கட்டப் பட்டது. சிகண்டர்ஷா (1393 - 1416) வினல் கோயிலும், ஸ்வாமியும் அழிக்கப்பட்டது.

இதற்கு மற்றெரு உதாரணம் வந்திபுரம் என்று தற்காலம் வழங்கப்படும் அவந்திபுரத்திலுள்ள சிவாலயமாம்; இது அவந்தி வர்மனல் (855 - 883) கட்டப்பட்டதாம்.

நேபாள கோயில் சில்பம்

இங்குள்ள இந்து ஆலயங்கள் பெரும்பாலும் மரத்தாலாயவை; பெரும்பாலும் அடிபீடம் மாத்திரம் கல்லால் அமைக்கப்பட் டிருக்கிறது. கோயில்கள் ஒன்றின்மேலொன்றுன பல கூரைகள் உடையவை; சீன கோயில் களைப்போன்றவை. இதற்கு உதாரணமாக பாட்கேவ்ான், படான், பசுபதி, முதலிய இடங்களிலுள்ள கோயில்களைக்

கூறலாம். இவைகளெல்லாம் 16-ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்பட்டுதான் கட்டப்பட்டவை.

திராவிட சில்பம்

இனி திராவிட சில்பத்தைப்பற்றி ஆராய்வோம். திராவிட சில்பமென்பது தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் பேசும் ஜாதியார்களாகிய திராவிடர்களுடைய சில்பமாகும். இந்த சில்பமானது ஏறக்குறைய தென் இந்தியாவில் - அதாவது விந்திய பர்வதத்திற்கு தெற்கிலுள்ள பிரதேசத்தில்-வழங்கப்பட்டதாகும். திராவிட சில்பம் தென் இந்தியாவில் சுயமாய் ஏற்பட்டது என்று சிலர் எண்ணுகிறார்கள். கருங்கல்லாலாகிய திராவிட சில்பம் எல்லாம் எகிப்து தேசத்திலிருந்து கற்றது என்று சிலர் கூறுகின்றனர்; இதற்கு அத்தாட்சியாக எகிப்தில் தீப்ஸ் நகரத்தில் ஆமான் (Aman) கோயிலுக்கும், இந்தியாவில் பம்பாய்க் கடுத்த கோயில்களில் பல தூண்கள் அமைந்த மண்டபங்களுக்கும், திராவிட கோயில்களிலுள்ள நூற்றுக்கால் மண்டபத்திற்கும், ஒற்றுமை யிருப்பதைக் காட்டுகின்றனர். அன்றியும் எகிப்தில் பைலே(Philae) என்னும் நகரத்திலுள்ள கோயிலிலுள்ள தூண்கள் இந்தியாவில் பம்பாய்க் கடுத்த யானைக்குகைக் கோயிலிலும், எல்லோரா கோயில்களிலுமுள்ள தூண்களைப்போலவே இருப்பது எடுத்து காட்டப்படுகிறது. எகிப்து தேசத்திலுள்ள ஆபிலிஸ்க் (Obelisk) லிங்கவடிவா யிருப்பதும் இங்கு கவனிக்கத் தக்கது. மாமல்லபுரத்து கடற்கரைக் கோவிலிலுள்ள சிகரத்தைப்போல், எகிப்து தேசத்தில் சில இருப்பதும் ஆராயத் தக்கது. இந்த ஆராய்ச்சியில், கிப்பன் (Gibbon) எனும் உலக பிரசித்திபெற்ற சரித்திரக்காரர், எகிப்து தேசத்திற்கும் தென் இந்தியா மலையாள தேசத்திற்கும், இலங்கைத் தீவிற்கும், ஆதிகாலத்தில் போக்குவரத்து இருந்ததாகக் கூறியது கவனிக்கத்தக்கது.

இராமாயண இதிகாச காலத்தில் தென்னிந்தியாவைச் சார்ந்த விடங்களில் கோயில்களும், கோபுரங்களும் இருந்தனவென்று நாம் கூறலாம். கோபிநாதராயர் அவர்களும் இப்படியே எண்ணுகிறார். அவைகளெல்லாம் மரத்தாலானவை என்றும் ஊகிக்கலாம் (ஆகவே ஹநுமான் ஒரு

நாளில் லங்கையைக் கொளுத்தினர் என்று கூறியிருப்பது ஆசாத்தியமான காரியமல்ல!)

பௌத்த ஜைன ஆலயங்கள் சென்னை ராஜதானியில் ஆதிகாலத்தில் இருந்தன என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை; மணிமேகலை முதலிய பூர்வீக தமிழ் நூல்களினின்றும் அக் காலத்தில் சைவ வைஷ்ணவ ஆலயங்கள் இங்கிருந்தன என்று நாம் ஸ்திரமாய்க் கூறலாம். அவைகளுக்குப் பெரும் பாலும் கோட்டங்கள் என்று பெயராம். (தற்காலமும் காஞ்சீபுரத்தில் குமரகோட்டம் எனும் சுப்பிரமணியர் கோயிலிருப்பதை நோக்குக). திருஞானசம்பந்தர், திரு நாவுக்கரசுகள், முதலிய சைவ சமயாசாரிகள் காலத்திலும் வைஷ்ணவ ஆழ்வார்கள் காலத்திலும், ஹிந்து கோயில்கள் பல இருந்தன என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. பல நூற்றுக் கணக்கான இக்கோயில்களெல்லாம் பெரும்பாலும், மரத் தாலும், சுண்ணும்பினுலும், கட்டப்பட்டவை என்று நாம் அறிகிறோம்; இவைகளெல்லாம் மரத்தாலாகிய திராவிட சில்பப் பகுதியைச் சார்ந்தவை. இவைகளெல்லாம், வெயில், மழை, தீ, முதலியவைகளால் அழிந்துபோக, எஞ்சியவை சுமார் ஏழாம் நூற்றாண்டில் கருங்கற்களால் பெரும்பாலும் புதுப்பிக்கப்பட்டதற்கு சான்றாக, நமக்கு ஒரு கல்வெட்டு கிடைத்திருக்கிறது. சென்னை ராஜதானியில், செங்கல் பட்டு ஜில்லாவில் இருக்கும், மண்டகப்பட்டி எனும் கிராமத் தில், ஓர் குகைக்கோயிலில் உள்ள கல்வெட்டில், இவ்வாறு கூறப்பட்டுளது—“விசித்திர சித்தனை நான், பிரம்மா, ஈஸ்வரன், விஷ்ணு என்ற மூன்று மூர்த்திகளுக்கும் கோயில், செங்கல், மரம், உலோகம், சுண்ணும்பு, இல்லா மலே செய்வித்தேன்” என்று பொருள்படும் ஒரு சம்ஸ் கிருத ஸ்லோகம் இருக்கிறது. விசித்திரசித்தன் என்பது பல்லவ அரசனுன் மஹேந்திரவர்மனுடைய மற்றொரு பெய ராகும்; இவனது காலம் ஏழாம்நூற்றாண்டு.

மேற்குறித்த மரக் கோயில்கள், எப்படி இருந்தன என்று நாம் உறுதியாக கூறுவதற்குப் போதுமான ஆதா ரங்கள் இல்லாவிட்டாலும், தற்காலம் மலையாள தேசத்தி லிருக்கும், சில மரக் கோயில்களைப் போல்தான் இருந் திருக்கவேண்டுமென்று ஊகிப்பதற்கு இடமுண்டு. இக் கோயில்கள் கருங்கல்லினுலும், மரத்தாலும் ஆன அஸ்தி வாரத்தின்மீது, மேற்பாகமெல்லாம் மரத்தால் கட்டப்

பட்டவைகளாம். இவைகள், பெரும்பாலும், ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட, கூரைகள் உடையவை கூரைகள் வெளியே நீட்டப்பட்டவைகளா யிருக்கின்றன. சுவர்கள் மரத்தா லமைக்கப் பட்டிருக்கின்றன; அல்லது சுவர்கள் இருக்க வேண்டிய இடங்களில், மரத்தாலாய வேலிகள் போன்ற அடைப்புகள் அமைந்திருக்கின்றன. பௌத்த ஸ்தூபங் களுக்குப் பாதுகாப்பாக, ஆதியில் மரத்தால் செய்யப்பட்டு, பிறகு கருங்கற்களால் அமைக்கப்பட்ட சான்சி (Sanchi) முதலிய இடங்களிலிருக்கும் ரெய்லிங்ஸ் (Railings) என்பவைகளைப்போல் இவைகள் இருக்கின்றன. மலையாள தேசமானது சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு வரையில், மலைகளால் சூழப்பட்டிருந்தமையால், மற்ற நாடுக ளுடன் அதிக போக்குவரத்தின்றி பூர்வீக நாகரிகமானது அப்படியே வளர்ந்துவர இடங்கொடுத்ததென்று கூறுவ தற்கு, பல ஆதாரங்கள் உண்டு. ஆகவே அங்குள்ள சில கோயில்கள் பூர்வகாலத்தி லிருந்தபடியே, புதுப்பிக்கப்பட்டு வந்தன என்று நாம் எண்ணக்கூடும்.

ஆதியில் செங்கல் கட்டிடங்களாயிருந்த பல கோயில் கள், கருங்கற்கட்டிடங்களாக மாற்றப்பட்டன வென்பதற்கு நமக்கு தகுந்த ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன. இதற்கு உதாரணமாக தஞ்சை ஜில்லாவிலுள்ள மேலப்பழூர் ஆலயத்தையும், திருக்கோடிக்காவல் ஆலயத்தையும் கூறலாம்.

கருங்கற்களால் கட்டிடங்களை நிர்மாணிப்பது, எகிப்து கிரிஸ் (Egypt, Greece) முதலிய தேசங்களினின்றும், வட இந்தியாவிற்கு வந்து, பிறகு குப்த (Gupta) சளுக்கிய (Chalukya) அரசர்களால், வாதாபி (Vatapi) முதலிய இடங்களில் பரவி, அதன்பின் சென்னை ராஜதானியின் தெற்குபாகத்தில், பல்லவ அரசர்களால், விஸ்தரிக்கப்பட்ட தென்று கூறலாம். திராவிட கருங்கற் சில்பக் கோயில் கள், தமிழகத்தில் பரவியதற்கு, இதுதான் காரணம் என்று இதை ஆராய்ந்த பல சாஸ்திரீகர்கள் ஒப்புக்கொள் கின்றனர்.

சிவாலய அமைப்பு

இந்துக்களுடைய ஆலயங்களின் முக்கிய பாகம் கர்ப்பக்கிரஹமாம்; பெயருக்கேற்றபடி இதன் மத்தியில்,

ஆராதிக்கப்படும் தெய்வம் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த கர்ப்பக்கிரஹம் இரண்டுவகைத்தாகும்; ஒன்று வட்டாகாரமானது; மற்றொன்று சதுராகாரமானது. வட்டாகாரமான கர்ப்பக்கிரஹத்திற்கு கஜப்பிருஷ்ட ஆகிருதி உடையதெனப் பெயர்; அதாவது யானையின் முதுகைப்போன்ற உருவத்தை உடையதென்று பொருள்படும். இந்த கஜப்பிருஷ்ட கர்ப்பக்கிரஹங்கள் பௌத்த சைத்தியங்களைப் பார்த்து கட்டப்பட்டனவென்று பெர்கூசன் துரை (Ferguson) எண்ணுகிறார். சதுராகாரமான கர்ப்பக்கிரஹங்கள் பௌத்த விகாரங்களைப்போல் கட்டப்பட்டவைகளாம். ஹிந்து ஆலயங்களில் கர்ப்பக் கிரஹத்திற்குமேல், விமானங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். திராவிட சில்ப விமானங்கள் எல்லாம், பல மாடிகள் அல்லது அடுக்குகளுடைய பௌத்த விஹாரங்களைப்போல் கட்டப்பட்டன என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இந்த மாடிகள் அல்லது நிலைகள், வரவர குறுகிக்கொண்டுபோய் கடைசியில் சிகரத்தில் முடிகின்றன. திராவிட சில்ப சிகரங்கள் எல்லாம் கலசம் போன்றவை. கர்ப்பக் கிரஹத்திற்கு எதிரில் சாதாரணமாக மண்டபம் உண்டு. ஆதியில் ஒரே மண்டபம்தானிருந்தது; பிறகு மண்டபத்திற்கு முன்பாக பெரிய மண்டபம் கட்டப்பட்டது; முன் மண்டபத்திற்கு அர்த்தமண்டபம் என்று பெயர் வழங்கலாயிற்று. கர்ப்பக்கிரஹத்திற்கும் அர்த்தமண்டபத்திற்கும் உள்ள இடைவழி அந்தராளம் என அழைக்கப்பட்டது.

கர்ப்பக்கிரஹத்திற்கு எதிரில் பலிபீடம் அமைக்கப்பட்டது. பலிபீடம் பௌத்த ஸ்தூபத்தைப்போல் கட்டப்பட்டது என எண்ண இடமுண்டு. இதற்கு முன்பாக நமது ஆலயங்களில் துவஜஸ்தம்பம் அமைக்கப்பட்டிருக்கும்; திராவிட சில்ப ஆலயத்தில் இது ஒரு முக்கிய பாகமாம். உன்னதமான இந்த ஸ்தம்பங்களில் கொடிகளைக் கட்டி, உற்சவ காலத்தை எல்லோருக்கும் அறிவிப்பது பூர்வீக திராவிட வழக்கமாம். இதைப்பற்றி பழய தமிழ் நூல்களில் இந்திர விழா முதலிய உற்சவ காலங்களில் இந்திர துவஜம் நாட்டப்பட்டதைக்குறித்து வர்ணித்திருப்பதை கவனிக்கவும், உற்சவ முடிவில் இந்த கம்பங்கள் வீழ்த்தப்பட்டன. தற்காலத்திலும் நமது ஆலயங்களில் திருவிழாக் காலத்தில் துவஜாரோஹணம், துவஜ அவ

ரோஹணம் என்னும் கிரியைகள் நடப்பதைக் கவனிக்கவும். சில கோயில்களில் இந்த துவஜஸ்தம்பத்திற்கு அருகில் அல்லது அது இருக்கவேண்டிய இடத்தில், தீபஸ்தம்பங்கள் இருப்பதைக் காணலாம். இது ஜைன ஆலய வழக்கத்தின் முறையை அனுசரித்த வழக்கம் என்று எண்ணப் படுகிறது.

பழய ஆலயங்களிலெல்லாம் ஒரே மதில் சுவர்தான் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. ஆகவே ஒரே பிராகாரம்தானிருந்தது. பிறகு பல பிராகாரங்கள் சேர்க்கப்பட்டன. அன்றியும் பிராகார வாயில்களில் பெரிய கோபுரங்கள் கட்ட ஆரம்பித்தார்கள். இக் கோபுரங்கள், பல்லவர்கள் காலத்தில் வெட்டப்பட்ட மாமல்ல புரத்திலுள்ள (மாபலிபுரம்) பீமன் ரதம் என்று வழங்கப்படுகிற கோயிலின் ஆகாரத்திலிருந்து உண்டானவைகள் என்று பெர்கூசன் துரை அபிப்பிராயப்படுகிறார். இந்த பீமன் ரதத்தின் முக்கிய அம்சம் என்னவென்றால், மற்ற விமானங்கள் ஏறக்குறைய சதுரமா யிருப்பதுபோலல்லாமல், இது நிகளத்தில் அதிகமானது; இது 48 அடி நிகளம் 25 அடி அகலமுடையது. இப்படிப்பட்ட கட்டிடங்களின்மீது ஒன்றின் மீதொன்று அடுக்கிக் கட்டினால் தற்கால கோபுரமாகிறது. கோபுரங்களின் அடுக்குகளுக்கு நிலைகள் என்று பெயர். பிற்காலத்தில் கட்டப்பட்ட பல கோபுரங்கள் 9 அல்லது 11 நிலைகளை உடையனவா யிருக்கின்றன. எல்லாக் கோபுரங்களிலும் நிலைகள் சிற்ப சாஸ்திரப்படி, 1, 3, 5 முதலிய ஒற்றைப்படையா யிருக்கவேண்டும். இக்கோபுரங்களுக்கு மேல், கோபுரத்தில் எத்தனை நிலைகள் இருக்கின்றனவோ, அத்தனை ஸ்தூபிக் கலசங்கள் வரிசையாக அமைக்கப்பட்டிருக்கும். கோபுரம் 11 நிலையுடையதா யிருந்தால் 11 கலசங்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கும், 5 நிலை யுடையதாயிருந்தால் 5 கலசங்கள் உடையதாயிருக்கும். மற்றவைகளுக்கும் இப்படியே இருக்கவேண்டும்.

பிற்காலத்தில் நமது ஆலயங்களில் பிராகாரங்களில் பல மண்டபங்கள் சேர்க்கப்பட்டன். சிற்ப சாஸ்திரங்களின்படி ஏறக்குறைய 108 மண்டபங்கள் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன; இவைகளின் பெயர்களையெல்லாம் இங்கு குறிப்பதற்கு இடமில்லை. இவற்றுள் சில நூற்றுக்கால்

மண்டபம் ஆயிரக்கால் மண்டபம் என்பதை மாத்திரம் குறிக்கிறேன்.

கடைசியாக, உற்சவ மூர்த்திகள், அமைக்கப்பட்ட பிறகு, பெரிய கோபுரங்களுக்கெதிரில், நான்கு அல்லது பதினாறுகால் மண்டபங்கள் கட்டப்பட்டன. பதினாறுகால் மண்டபத்தருகில் ரதோற்சவ காலத்தில் ஸ்வாமி ரதத்தில் ஆரோஹிணப்பதற்காக தேர்முட்டிகள் என்று சொல்லப் பட்ட தேர் நிலையங்கள் அமைக்கப்பட்டன.

ஆதிகாலத்திலேயே ஒவ்வொரு கோயிலுக்கும் எதிரில் பெரிய குளம் வெட்டப்பட்டது. சில பெரிய கோயில்களில் உள்ளேயும் குளங்கள் வெட்டப்பட்டன. இவைகள் பக்தர்கள் கோயிலுக்குள் போகுமுன் தங்களைப் பரிசுத்தம் செய்துகொண்டு போகவேண்டும் என்பதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்டவை என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. திராவிட கோயில் சில்ப விதிப்படி இக்குளங்கள் முக்கியமான அம்சங்களாகும்.

நாம் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டிய இன்னொரு விஷயம் என்னவென்றால், சிவாலயங்களில் அம்மனுக்குப் பிரத்தியேகமான கோயில் கட்டப்பட்டது பிற்காலத்தில் என்பதேயாம்; பல்லவ சில்ப கோயில்களில் அம்மன் அல்லது தேவிக்கு வேறு கர்ப்பக்கிரஹகம் கிடையாது; தற்காலம் அம்மனுக்கு கோயிலில்லாத சிவாலயமே கிடையாதென்று கூறலாம். இவைகளெல்லாம் பிற்காலத்தில் கட்டப்பட்டவை. மிகவும் பூர்வீக சிவாலயங்களில், கணநாதருக்கும், சுப்பிரமணியருக்கும் பிரத்தியேகமான சந்நிதிகள் கிடையா; அவைகளெல்லாம் பிற்காலத்தில் கட்டப்பட்டவை. இச்சந்தர்ப்பத்தில் பூர்வீக திராவிடர்களுக்கு லிங்க பூஜைதான் பிரதானமாயிருந்தது; பிறகுதான் சக்தி அல்லது தேவி அல்லது அம்மன் பூஜை அதனுடன் சேர்க்கப்பட்டது, என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

மிகவும் புராதனமான பல்லவக்குகைக் கோயில்களிலும், கட்டிடக் கோயில்களிலும், கர்ப்பக் கிரஹத்தின் உட்புறச் சுவரில் சோமாஸ்கந்த மூர்த்தி செதுக்கப்பட்டிருந்தது; லிங்கமானது அதற்குமுன் வைக்கப்பட்டிருந்தது. அம்மனுக்கு முன்பு கூறியபடி பிரத்யேகமான அறை கிடையாது; இதற்கு உதாரணமாக மாபலிபுரத்திலிருக்கும்

சில கோயில்களைக் கூறலாம். இங்கு சில இடங்களில் கஜலட்சுமியின் உருவம் வெட்டப்பட்டிருக்கிறது உண்மையே; நாம் குறிக்கவேண்டிய விஷயம் என்னவென்றால், பிற்காலத்திய சிவாலயங்களில் பரமசிவத்தின் சக்தி ஸ்வரூபமாகிய பார்வதி தேவிக்கு, கோயில்கள் தற்காலம் பிரத்யேகமா யிருப்பதுபோல், ஆதிகாலக் கோயில்களில் இல்லை என்பதேயாம். சிவாலயங்களில் ஒரே மூலஸ்தானம் தான் இருந்தது; ஸ்வாமிக்கும் அம்மனுக்கு இரண்டு மூலஸ் தானங்கள் கிடையாது. இதற்கு உதாரணமாக, மகாபலி புரக் கரைக்கோயில், மேலகிட்டி சிவாலயம், பத்ததாக்கலி லுள்ள விரூபாட்சர் கோயில், சங்கமேஷ்வர் கோயில், காஞ்சீபுரம் கைலாசநாதர் கோயில், முதலியவற்றைக் கூற லாம். மேற்சொன்ன கோயில்களில் ஒன்றாகிய விரூபாட்சர் கோயிலானது, லோகமாதேவி, என்னும் ஓர் அரசியால் கட்டப்பட்டபோதிலும், அதில் அம்மன் சந்நிதி பிரத்தி யேகமாயில்லை யென்பது முக்கியமாய்க் கவனிக்கத்தக்கது. மைசூர் ராஜ்யத்தில் ஹலபேட் என்னும் ஊரிலுள்ள சிவாலயத்தில் இரண்டு சிவ சந்நிதிகளுள; ஒரு ஸ்வாமிக்கு ஹொய்சா லேஸ்வரரென்றும், மற்றொன்றிற்கு சாந்தா ளேஸ்வரர் என்றும் பெயர்; இரண்டும் சிவ சந்நிதிகளே, அம்மனுக்கு இக்கோயிலில் பிரத்யேகமாக சந்நிதி கிடை யாது. இங்கும் சாந்தாளேஸ்வார் சந்நிதி சாந்தாதேவி எனும் அரசியால் கட்டப்பட்டது என்பது கவனிக்கத் தக்கது.

அன்றியும் பூர்வீக சோழ கட்டிட சிவாலயங்களிலும் ஆதியில் அம்மனுக்கும் பிரத்யேகமாக மூலஸ்தானம் கட்டப் ப'-வில்லையெனத் தெரிகிறது. இதற்கு உதாரணமாக, ஸ்ரீ காஞ்சீபுர ஏகாம்பரநாதர் கோயிலைக் கூறலாம்; காஞ்சீபுரம் இந்தியாவில் வெகுகாலத்திற்கு முன்பே பிரசித்திபெற்ற 'சப்த புரிகளி லொன்றாம். அங்கு சிவா லயங்கள் ஆதிகாலத்திலேயே இருந்திருக்கவேண்டும்; அப் படி யிருந்தும், ஏகாம்பரேஸ்வரர் ஆலயத்தில் அம்மனுக்கு மூலஸ்தானக் கோயில் கிடையாது; காமாட்சி அம்மனுக்கு உற்சவ விக்ரஹம் இருக்கிறது; மூல விக்ரஹம் கிடையாது. இவ்வூரிலுள்ள பழய கோயில்களாகிய, ஐராவதேஸ்வரர் கோயில், மாதங்கேஸ்வரர் கோயில், முக்தீஸ்வரர் கோயில், முதலியவற்றுள், அம்மன் சந்நிதிக்கு இடம் வேறாக ஏற்

படுத்தப்படவில்லை. திருக்கழுக்குன்றத்து, மலைமீதிருக்கும் வேதகிரீஸ்வரருக்கு, அம்மன் சந்நிதி அங்கு கிடையாது என்பதையும் நோக்கவும்.

சில பூர்வீக சோழ சிவாலயங்களில் ஆதியில் நிர்மாணிக்கப்பட்டபோது அம்மன் சந்நிதியே யில்லாது, பிறகு கட்டப்பட்டிருக்கின்றது. இதற்கு சில உதாரணங்கள் (1) சுமார் 1012ஸூ கட்டப்பட்ட தஞ்சாவூர் பிரஹதீஸ்வரர் கோயிலில், பிறகுதான் அம்மன் சந்நிதி கட்டப்பட்டது. (2) சிதம்பரத்திலும் தற்காலத்திய அம்மன் சந்நிதி பிறகுதான் கட்டப்பட்டதாம். (3) சென்னைக்கு அருகிலுள்ள திருவொற்றியூரிலும் அப்படியே. மேற்கூறிய கோயில்களில் ஸ்வாமி கர்ப்பக்கிரஹத்தின் சில்பத்தையும் அம்மன் சந்நிதி சில்பத்தையும் ஆராய்ந்து பார்த்தால் இது நன்கு விளங்கும்.

பிற்காலத்தில் ஏற்பட்ட சிவாலயங்களிலெல்லாம் அம்மனுக்குப் பிரத்யேகமாக ஆலயமில்லாத கோயிலே கிடையாது என்று கூறலாம். இக்காலத்திய சிவாலயங்களிளெல்லாம் ஸ்வாமி சந்நிதி கிழக்குப் பார்த்ததாயும் அம்மன் சந்நிதி தெற்கு பார்த்ததாயும் இருக்கும். இப்படிக்கில்லாவிட்டால், இதற்கு ஏதாவது காரணம் நாம் சாதாரணமாகக் கூற முடியும். இதற்கு ஒரு உதாரணமாக, பூர்வீக கோயில் அழிக்கப்பட்டு, சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பாகக் கட்டப்பட்ட திருமயிலை கபாலீஸ்வரர் கோயிலைக் கூறலாம். இங்கு ஸ்வாமி சந்நிதி மேற்கு பார்த்ததா யிருப்பதை கவனிக்க.

சில பெரிய சிவாலயங்களில் ஸ்வாமி சந்நிதியும் அம்மன் சந்நிதியும் அக்கம்பக்கமாய், அதாவது இரண்டும் ஒரே திக்கு நோக்கியவைகளாய்க் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. மதுரை, திருவாரூர், ராமேஸ்வரம் முதலிய ஸ்தலங்களில் இப்படித்தானிருக்கிறது.

வட இந்தியாவிலுள்ள சிவாலயங்களில், அம்மனுக்குப் பெரும்பாலும் சந்நிதியே கிடையாது என்று கூறலாம்: காளி, துர்க்கை, கோயில்கள் பல இருந்தபோதிலும் சிவாலயங்களில் அம்மன் சந்நிதி கிடையாது. மிகவும் பிரசித்தி பெற்ற காசி விஸ்வேஸ்வரர் கோயிலும் விசாலாட்சி சந்நிதி கிடையாது; அது வேறோர் இடத்தில் தனியாக சிவபக்தர்களால் ஏற்படுத்தப்பட் டிருக்கிறது.

ஆதி சிவாலயங்களில் சுப்பிரமண்ய ஸ்வாமிக்குப் பிரத்யேகமாக சந்நிதி ஏற்பட்டதும் பிறகுதான் என்று கூற வேண்டும். முன்பு கூறியபடி பழய பல்லவ சிவாலயங்களில் சொமாஸ்கந்த விக்ரஹத்தில் நடுவில் பாலசுப்பிர்மணியர் சிறு உருவத்தில் இருக்கிறுர்; இதைத் தவிர்த்து சுப்பிர மணியருக்கு பிரத்யேக கோயில் கிடையாது; மேற்கூறிய பழய பல்லவ சிவாலயங்களை உற்று நோக்குக. பதினேராம் நூற்றுண்டின் முன் பகுதியில் கட்டப்பட்ட தஞ்சாவூர் பிரஹதீஸ்வரர் கோயிலிலும், ஆதியில் சுப்பிரமணியருக்கு ஆலயம் கட்டப்படவில்லை. தற்காலமிருக்கும் சுப்பிரமணியர் ஆலயத்தைப்பற்றி, பெர்கூசன்துரை அடியிற் கண்டவாறு எழுதுகிறுர். "இக்கோயில் தற்காலத்தில், தென் இந்தியாவிலுள்ள ஆலயங்களில் மிகவும் அழகிய சில்பமமைந்ததெனக் கூறலாம்; இது பெரிய கோயில் (பிரஹதீஸ்வரர் கோயில்) கட்டப்பட்ட பிறகு இரண்டு மூன்று நூற்றுண்டுகளுக்கப்பால் கட்டப்பட்டது." முற்றிலும் புதுப்பிக்கப்பட்டவை நீங்கலாக, பூர்வீக சிவாலயங்களை ஆராய்ந்து பார்த்தால், அவைகளில் ஏறக்குறைய எல்லாவற்றிலும் சுப்பிரமணியருக்குப் பிரத்யேக சந்நிதி பிற்காலம்தான் கட்டப்பட்டதென்பது நன்கு விளங்கும்.

சிவாலயங்களில் விக்னேஸ்வரருக்கும் பிரத்யேக சிறு ஆலயம் கட்டப்பட்டதும் பிற்காலத்திய பழக்கமாம். ஆதி காலத்தில் அவ்வாறில்லையென்றே கூறலாம். தற்காலத்தில் பிள்ளையாருக்கு பெரிய ஸ்தலங்களில் நூற்க்கணக்கான சிறு கோயில்களைக் காணலாம்; ஆயினும் ஆதி காலத்தில் ஒரு விக்னேஸ்வர ஆலயமாவது கிடைக்காது. இச்சந்தர்ப்பத்தில், மஹாபலிபுரத்திலுள்ள தற்காலம் கணேசர் ரதம் என்று அழைக்கப்படும் கோயிலில் தற்காலம் ஒரு புதிய கணநாதரை வைத்திருக்கிறுர்கள். இது ஆதியில் சிவாலயமாகத்தான் கட்டப்பட்டது. இதற்கு அத்தாட்சி அங்கிருக்கும் கல்வெட்டேயாம். அதில் "இக் கோயில் ஏழாவது நூற்றுண்டில், அத்யாந்த காமரண ஜெயன் எனும் பல்லவ அரசனல் கட்டப்பட்ட சிவாலயம்" என்று தெளிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இதிலிருந்த பழய லிங்கமானது ஓர் ஐரோப்பியரால் இங்கிலாண்டுக்குக் கொண்டுபோகப் பட்டதென்றும் அறிகிறேம்; அதன்பின் காலியாயிருந்த இடத்தில் விநாயகரது சிலை அமைக்கப்பட்

டிருக்கிறது. மொத்தத்தில் பூர்வீக பல்லவ சிவாலயங்களில் விக்னேஸ்வரர் சிலையே கிடையாது எனச்சொல்லலாம்.

தற்காலத்திய எல்லாச் சிவாலயங்களிலும் ஸ்வாமி கர்ப்பக் கிரஹத்திற்கு அருகாமையில், வெளியில் வடக்குப் பாரிசம் சண்டேஸ்வரருக்கு சிறு கோயில் ஒன்று அமைக்கப்பட்டிருப்பதை இதை வாசிக்கும் சிவ நேயர்கள் அனைவரும் அறிவார்கள். இதுவும் பிற்காலம் வந்த வழக்கமாம். பல்லவர்கள் காலத்தில் கட்டிய சிவாலயங்களில் சண்டேஸ்வர மூர்த்தியே கிடையாதென்னலாம்; அப்படி ஏதாவது ஏகதேசமாயிருந்தாலும், அவருக்குப் பிரத்யேகமாக சந்நதி கிடையாது என்று கூறலாம்.

இங்ஙனமே, நடராஜப் பெருமானுக்கும், தியாகேசப் பெருமானுக்கும் பிரத்யேக சந்நிதிகள் பிற்காலத்தில்தான் உண்டானவை என்று கூற இடமுண்டு.

இனி, தற்காலத்தில் கட்டப்படும் சிவாலயங்களின் சில்ப முறையை கவனிப்போம். தற்கால சிவாலயங்களெல்லாம் கிழக்கு நோக்கியவைகளாயிருக்கும்; இது சில்ப சாஸ்திரத்திலும் சைவாகமங்களிலும் குறித்த முறையாம். அப்படியில்லாது வேறு எத்திக்கையாவது நோக்கியிருந்தால் அதற்கு ஏதாவது அவசியமான காரணம் இருக்கவேண்டும். சிவாலயத்தின் முக்கிய வாயிலுக்கு எதிராக, பெரிய கோயில்களில் 16 கால் மண்டபமும் சிறிய கோயில்களில் 4 கால் மண்டபமும் அமைத்திருக்கும். இது முக்கியமாக ஸ்வாமியின் திருவிழாக் காலத்தில் தீபாராதனைக்காக ஸ்வாமி தங்குவதற்காகக் கட்டப்பட்டதாம். இதற்கு உதாரணமாக பெரிய காஞ்சீபுரத்தில் ஏகாம்பரநாதர் கோயில் தெற்கு கோபுரத்திற்கெதிரிலுள்ள 16 கால் மண்டபத்தைக் கூறலாம். கோயிலின் கிழக்கு வாயிலின் பேரில், சாதாரணமாக பெரிய கோபுரமிருக்கும். பெரிய கோயில்களில் நான்கு வாயில்களிலும், நான்கு கோபுரங்கள் இருக்கும்; உதாரணமாக சிதம்பரத்திலுள்ள நான்கு கோபுரங்களையும் கூறலாம். சில கோயில்களில் இரண்டு கோபுரங்கள்தானுண்டு; இன்னும் சில கோயில்களில் ஒரே கோபுரமுண்டு. கிழக்கு கோபுரவாயிலின் மூலமாக உள்ளே நுழைந்தால், ஒரே பிரகாரமுடைய கோயில்களில், வாயிலுக்கு நேராக் துவஜஸ்தம் இருக்கும்; அதற்குப் பின்னல்

பலிபீடம், இவ்விரண்டிற்கும் பின்னால் மகாமண்டபத்தில் ஒரு சிறு மண்டபத்தில் நந்திதேவர் இருப்பார்; சில சிறு கோயில்களில் நந்திக்கு மண்டப மில்லாதிருக்கலாம். கோயிலுக்குள் புகுந்தவுடன் வலதுபுறமிருந்து இடது புறமாக (பிரதட்சணமாக) சுற்றிவர வேண்டுமென்பது சிவனடியார்கள் அனைவரும் அறிந்த விஷயமே. அப்படி சுற்றிவரும் போது தென்கிழக்கு மூலையில், (அதாவது அக்னி மூலையில்) சில்ப நூலின்படி மடப்பள்ளி கட்டப்பட்டிருக்கும். சாதாரணமாக பிராகாரத்தின் தென்மேற்கு மூலையில் விநாயகருடைய கோயிலும், வடமேற்கு மூலையில் சுப்பிரமணியருடைய கோயிலும் இருக்கும். இதற்குக் காரணம் கோயிலுக்கு வரும் சேவார்த்திகள் முதலில் விநாயகரையும், பிறகு சுப்பிரமணியரையும் தொழுதுவிட்டு, பிறகே சிவ சந்நிதிக்கும் போகவேண்டு மென்பதாம். பிராகாரத்தின் வடகிழக்கு மூலையில் யாகசாலை மண்டபம் இருக்கும், இது உற்சவ காலங்களில் ஸ்வாமி உள் பிராகாரம் சுற்றிவந்தவுடன், வாஹனத்தின்மீது ஆரோகணிக்குமுன் யாகசாலையில் தீபாராதனையும் ரட்சையும் பெறவேண்டுமெனும் ஆகம விதிக்காகும். முன்னால் குறித்தபடி நடுவில் ஸ்வாமியின் கர்ப்பக்கிரஹமிருக்கும்; இதற்கு வெளியில் தென்முகமாக அம்மன் சந்நிதி அமைக்கப்பட்டிருக்கும். நந்தி மண்டபத்தின்பின் அர்த்த மண்டபமும், அதற்கும்பின் அந்தராளமுமிருக்கும்; கடைசியாக மூலஸ்தானம், இந்த மூலஸ்தானத்தின்பேரில் முன்பு கூறியபடி கோயிலின் முக்கிய விமானமிருக்கும். விமானத்தின் உச்சியில் பெரிய கோயில்களில் எல்லாம் தங்கக் கலசங்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கும்.

சில்ப சாஸ்திரப்படி கர்ப்பக்கிரஹங்கள் நான்குவகைப் பட்டன. (1) சமசதுராஸ்ர விமானம் (Square) (2) விருத்த விமானம் (Circular) (3) ஆயதாஸ்ர விமானம் (Rectangular) (4) விருத்தாயத விமானம் (Oval) தற்காலத்திய கோயில்கள், ஏறக்குறைய எல்லாம், சதுரமான கர்ப்பக்கிரஹங்களும் விமானங்களும் உடையனவா யிருக்கின்றன.

கர்ப்பக்கிரஹத்திற்கு ஒரே வாயில்தா னிருக்கும், அதற்கிருபுரமும் துவாரபாலகர்கள் இருக்கவேண்டியது விதி. கர்ப்பக்கிரஹத்தின் தென்பாரிசத்தில் தட்சிணா மூர்த்தியின் உருவமும்; மேற்கு பக்கம் லிங்கோற்பவரும்,

வடக்குபுறம் காளியின் உருவமும் சாதாரணமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கும்; சில கோயில்களில் காளிக்கு பதிலாக மஹாவிஷ்ணுவாவது அல்லது பிரம்மாவாவது அமைக்கப்பட்டிருக்கும். கர்ப்பக்கிரஹத்திற்கு வெளியில் வடக்குப் பக்கம் சண்டேஸ்வரர் சந்நிதி அமைக்கப்பட்டிருக்கும். கர்ப்பக்கிரஹத்தின் வடக்குப்பக்கம், அபிஷேக தீர்த்தம் வெளியே போவதற்காக கோமுகம் அமைக்கப்பட்டிருக்கும்.

சில பெரிய கோயில்களில் ஐந்து பிராகாரங்கள் உண்டு அப்படிப்பட்ட கோயில்களில் ஒவ்வொரு பிராகாரத்திற்கும் கோபுரங்கள் இருக்கலாம். பெரிய கோயில்களில் வாகன மண்டபம் கடைசி வெளிப்பிராகாரத்தில் கட்டப்பட்டிருக்கும்; அன்றியும் உற்சவமூர்த்தியின் வாகனங்களை வைப்பதற்காக வெளிப்பிராகாரத்தில் சிறு அறைகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். உற்சவமூர்த்தியும் அறுபத்து மூவர் முதலியவர்களுடைய விக்ரஹங்களும் கோயிலின் உட்பிராகாரத்தில் வைக்க இடம் ஏற்பாடு செய்திருக்கும்.

பெரிய கோயில்களில் சூரியன், சந்திரன், பைரவர், மஹாலட்சுமி, சரஸ்வதி முதலிய பரிவார தேவதைகளுக்கும் இடம் உண்டு.

என் அபிப்பிராயம், இடைக்காலத்து பெரிய சிவாலயங்களில் மஹாவிஷ்ணுவுக்கு பிரத்யேகமாக சந்நிதியிருந்ததென்பதாம்; அவற்றுள் சில பிறகு அப்புறப்படுத்தப்பட்டன. ஆயினும் சில சிவாலயங்களில் தற்காலமும் விஷ்ணு சந்நிதிகள் உண்டென்பதை இதை வாசிக்கும் சிவநேயர்கள் ஒப்புக்கொள்வார்கள். இதற்கு உதாரணமாக பெரிய காஞ்சீபுரத்தில் ஏகாம்பரேஸ்வரர் கோயிலில் நிலாத்துண்டப் பெருமாள் சந்நிதியையும், சிதம்பரம் நடராஜர் கோயிலில், கோவிந்தராஜர் சந்நிதியையும் கூறலாம். மதுராபுரியில் ஸ்ரீ மீனாட்சி சுந்தரேஸ்வரர் கோயிலிலிருந்த பெருமாள் சந்நிதியும், திருவையாற்றில் பஞ்சனதேஸ்வரர் கோயிலிலிருந்த பெருமாள் சந்நிதியும் அப்புறப்படுத்தப்பட்டனவென்பது சரித்திரமறிந்த விஷயமே.

தென் இந்தியாவில் பல சிவாலயங்களில் கள்ள அறைகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன வென்பது பலர் அறிந்த விஷயமே; இந்த இரகசியமான அறைகள், சாதாரணமாகப்

பூமிமட்டத்தின் கீழ், பிறருக்குத் தெரியாதபடி கட்டப் பட்டனவுமாம். ஆபத்காலங்களில், உற்சவ விக்ரஹங்கள் முதலியவைகளையும், திருவாபரணங்களையும் சேமித்துவைக்க இவைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்பது திண்ணம். திருவாலங்காடு சிவாலயத்தில் பல வருடங்களுக்கு முன்பாக, இப்படிப்பட்ட கள்ள அறை யொன்று இருப்பது கண்டு பிடிக்கப்பட்து. அதிலிருந்த வெள்ளிப் பெட்டி சென்னை மியூஜியம் (museum) எனும் பழய பொருட் சாலையில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ராய வேலூரிலும் ஒரு மண்டபத்தின்கீழ் மற்ளொரு மண்டபம் ரகசியமாக கட்டப் பட்டிருந்தது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. பூவிருந்தமல்லி வைதீஸ்வரன் கோயிலில் ஒரு கள்ள அறை சில வருடங்களுக்குமுன் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இன்னும் பல கோயில்களில், இதுவரையிலும் கண்டு பிடிக்கப்படாத பல ரகசிய அறைகள் இருக்கலாம். சில கோயில்களில் ரகசியமான சுரங்கங்கள் இருக்கின்றன; உதாரணமாக பெங்களூர் கங்காதரேஸ்வரர் குகைக் கோயிலில் ஒரு பெரிய சுரங்கம் இருப்பதைக் கூறலாம். ஒருவிதத்தில் இப்படிப்பட்ட கள்ள அறைகளும் சுரங்கங்களும் 1310 ஆம் ஆண்டில் மகம்மதியர்கள் தென் இந்தியாவின்மீது படையெடுத்து வந்து ஹிந்து ஆலயங்களை அழிக்க ஆரம்பித்த காலத்தின் பிறகு தான், உண்டானவை யெனக் கூறலாம்.

சிவாலய சூர்ய நமஸ்காரம்

தென் இந்தியாவிலுள்ள சில திராவிட சில்ப சிவாலயங்களில் வருடத்திற்கு ஒருமுறை சூர்ய பூஜை நடப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது; அதாவது வருடத்தில் இரண்டு மூன்று தினங்கள் காலையில் சூர்ய ரஸ்மி அல்லது கிரணம், நேராக சிவலிங்கத்தின்மீது வீழ்கிறது; இப்படி சூர்யபகவான் ஸ்வாமியை நமஸ்கரிப்பதாக ஐதிகம். கோயிலைக் கட்டும் பொழுது சில்பியின் சாதுர்யத்தினல், ஓர் ரந்திரத்தின் வழியாக, வருஷம் ஒருமுறை காலையில் இவ்வாறு சூரிய கிரணங்கள் லிங்கமூர்த்தியின்மீது விழக் கட்டியதாகும். இதற்கு ஒரு உதாரணமாக பூவிருந்தவல்லி வைத்தியநாத ஸ்வாமி ஆலயத்தில் மாசிமீ 22௳ முதல் 29௳ வரையில், மேற்குறித்த சூர்ய பூஜையைக் காணலாம். இன்னும் பல சிவாலயங்களில் இது உளது.

திராவிட சிவாலயப் பிரிவுகள்

திராவிட சில்ப கோயில்களை அடியிற்கண்ட முக்கிய பிரிவுகளாகக் கருதலாம். (1) பல்லவ ஆலயங்கள் (2) பூர்வீக சோழ கோயில்கள் (3) பிற்காலத்திய சோழக் கோயில்கள் (4) விஜயநகர சில்ப கோயில்கள் (5) சளுக்கிய அல்லது ஹொய்சால் சில்பக் கோயில்கள்.

(1) முதலாவது பல்லவ கோயில்களை எடுத்துக்கொள்வோம். இவைகளை மூன்று பிரிவாகப் பிரிக்கலாம்; குகைக் கோயில்கள், பெரிய கற்பாறைகளில் வெட்டப்பட்ட கோயில்கள், துண்டிக்கப்பட்ட கருங்கற்களைக்கொண்டு கட்டப்பட்ட ஆலயங்கள்.

குகைக்கோயில்கள் :— பல்லவ குகைக் கோயில்களுக்கு உதாரணமாக, மாபலிபுரத்திலுள்ள மஹிஷாசுரமர்த்தினி மண்டபத்தின் பக்கத்திலுள்ள சிவாலயத்தையும், திருக்கழுக்குன்றம் வேதகிரீஸ்வரர் கோயிலிலிருந்து இறங்கிவரும்போது மலைப்பாறையில் வெட்டப்பட்ட சிவாலயத்தையும், திருச்சிராப்பள்ளி குகைக் கோயில்களையும் கூறலாம். இவைகளுக்கெல்லாம் குடவரைக் கோயில்கள் என்று பெயர்; கற்பாறைகளில் குடைந்து எடுக்கப்பட்ட கோயில்கள் என்று பொருள்படும்.

வெட்டப்பட்ட கோயில்கள் :—பெரிய கற்பாறைகளைச் செதுக்கி கோயில்களாக சமைக்கப்பட்ட ஆலயங்களுக்கு உதாரணமாக, மஹாபலிபுரத்திலுள்ள ரதக் கோயில்களையும், எல்லோராவிலுள்ள கைலாசக் கோயிலையும் கூறலாம். இவைகள் ஒரே கற்பாறையிலிருந்தோ, குன்றிலிருந்தோ, மேலே இருந்து செதுக்கிக் கொண்டுவந்து, நிர்மாணிக்கப்பட்ட கோயில்களாம்.

கட்டப்பட்ட கோயில்கள் :—துண்டுகளாக வெட்டப்பட்ட கருங்கற்களை அடுக்கிக் கட்டிய பல்லவ ஆலயங்களுக்கு உதாரணமாக, காஞ்சீபுரம் கைலாச நாதர் கோயில், மஹாபலிபுரம் கடற்கரைக் கோயில் முதலியவற்றைக் கூறலாம். பூர்வ காலத்தில் கட்டப்பட்ட சிவாலயங்கள் இப்படிப்பட்டவைகளே.

இவைகளின் சிற்பங்களைப்பற்றி சிறிது ஆராய்வோம். குகைக் கோயில்களில் விமானங்கள் கிடையா; வெட்டப்

பட்ட கோயில்களிலும் கட்டப்பட்ட கோயில்களிலும் விமானங்கள் உண்டு. இந்த விமானங்கள் பௌத்த மதத்தைச் சார்ந்த விஹாரங்களைப் போன்றவை என்று சிற்ப சாஸ்திரிகள் கூறுகின்றனர். இந்த "விஹாரங்கள்" ஒன்றின் மேல் ஒன்றாய் ஆதியில் மரத்தில் கட்டப்பட்ட மாடங்கள் உடையவைகளா யிருந்தன. இதைப்போலவே கருங்கற்களில் முதலில் சிவாலயங்கள் வெட்டப்பட்டன; பிறகு கட்டப்பட்டன. வெட்டப்பட்ட கோயில்களில் பெரும்பாலும் பிராகாரங்கள் கிடையா; கட்டப்பட்ட கோயில்களில் முதலில் கர்ப்பக்கிரஹமும் அதைச் சுற்றி ஒரு பிராகாரமும்தா னிருந்தது. பிராகாரத்தின் உட்புறத்து சுவரில் சிறு அறைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன; இதற்கு உதாரணமாக ஸ்ரீ காஞ்சீபுரம் கைலாசநாதர் கோயில் பிராகாரத்தி லிருக்கிற சிறு அறைகளைக் கூறலாம்; இவ்வறைகளில் பரமசிவம் பார்வதியின் பல கோலங்கள் அமைக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். பல்லவ கோயில்களுக்கு கோபுரங்கள் கிடையா என்றே கூறலாம். விமானங்களில் சாதாரணமாக வெளியில் சிலையுருவங்கள் கிடையா; "கோஷ்டங்களும்" மகர தோரணங்களும உண்டு. 'கூடு'களின் மத்தியில், மண் வெட்டிபோன்ற உருவங்கள் இருக்கின்றன; இவைகள் எதைக் குறிக்கின்றன என்று இன்னும் கண்டுபிடிக்கப் படவில்லை. பல்லவ சில்பத்தூண்களை சாதாரணமாகக் கண்டுபிடித்துவிடலாம்; மிகவும் புராதனமான தூண்கள் சிங்கங்களின்மீது வைக்கப்பட்டனபோலிருக்கும். பிற்காலத்திய தூண்களில் இந்த சிங்கங்கள் விடப்பட்டன. பல்லவ தூண்களின் "போதிகைகள்" வளர்ந்திருக்கும்; மிகவும் சாதாரணமானவை; ஆதிகாலத்துப் பல்லவ தூண்கள் இரண்டு பிரிவினை உடையவை, பிற்காலத்துத் தூண்கள் மூன்று பிரிவினை உடையவை; பல்லவ தூண்களில் "நாகபந்தம்" கிடையாது. பல்லவ கோயில்களில், துவாரபாலகர்கள் உருவங்களுக்கு ஆதியில் இரண்டு கைகள்தானிருந்தன. இந்த துவாரபாலகர்களுக்கும் மற்ற மனிதர்களுடைய உருவங்களுக்கும் நீண்ட துளைக்கப்பட்ட காதுகள் உண்டு; அவைகளில் பெரிய குண்டலங்களும் உண்டு; தலையில் கேசம் நிகளமா யிருக்கும், தலையணிகள் உயர்ந்திருக்கும்.

மேற்குறித்த பல்லவ சிவாலயங்களின் காலம் சுமார் கி. பி. 600 முதல் கி. பி. 900 வரையிலாம். இவைகளில் :—

கி.பி. **600** முதல் **640** வரை ஆண்ட மஹேந்திரவர்மன் காலத்தியவை, முக்கியமாகக் குகைக் கோயில்களேயாம். இவைகளில் திரண்ட வடிவுடைய லிங்கங்கள் அமைக்கப் பட்டிருந்தன ; துவாரபாலகர்களுக்கு இரண்டே கைகள்; இவர்கள் நேர்முகமான பார்வை உடையவர்கள். 'திருவாட்சி' அல்லது 'தோரணங்கள்' இரட்டைச் சுருள் உடையவை, தூண்கள் சதுர வடிவமான நான்கு பக்கங்கள் உடையவைகளா யிருக்கும். குகைக் கோயில்களில் முதலில் சோமாஸ்கந்த மூர்த்தம் நிர்மாணிக்கப்பட்டது ; பிறகுதான் லிங்கங்கள் நடுவில் வைக்கப்பட்டன. (இது என் அபிப்பிராயம், இவ்விஷயம் இன்னும் ஆராயத் தக்கது) இதற்கு உதாரணமாக மஹாபலி புரத்திலிருக்கும் சில குகைக் கோயில்களைக் கூறலாம்.

கி. பி. **640** முதல் **674** வரையில் ஆண்ட மஹாமல்லன் காலத்தியவை :—கர்ப்பக்கிரஹத்தின், உட்புறச் சுவரில் சோமாஸ்கந்தர்; துவாரபாலகர்களுக்கு இரண்டே கைகள், துவாரபாலகர்கள் நேர்முகமானவர்கள் ; உட்கார்ந்த சிங்கங்களின்மீது தூண்கள் ; குகைக் கோயில்களும், ஒரே கல்லில் வெட்டப்பட்ட கோயில்களும் :—உதாரணமாக மஹாபலிபுரத்து ரதக் கோயில்களைக் கூறலாம்.

கி. பி. **674** முதல் **800** வரை—ராஜசிம்மன் முதலியவர்கள் காலத்தியவை:—கைகளைத் தூக்கி, பின்னங்கால்களால் நிற்கும் சிங்கங்கள் ; சோமாஸ்கந்தரின் முன்பாக பலபட்டைகள் தீர்த்தலிங்க மூர்த்திகள் ; ஒரே வளைவினையுடைய திருவாட்சி ; வெட்டப்பட்ட கற்பாறைகளை அடுக்கிக் கட்டப்பட்ட கோயில்கள் :—உதாரணமாக ஸ்ரீ காஞ்சீபுரம் கைலாசநாதர் கோயில் மஹாபலிபுரம் கடற்கரைக்கோயில்களைக் கூறலாம்.

கி.பி. **800** முதல் **900** வரை அபராஜிதன் முதலிய அரசர்கள் காலத்தியவை :—திரண்ட வடிவுள்ள (Cylindrical) லிங்கமூர்த்திகள் ; பின்பக்கம் சோமாஸ்கந்தர் கிடையாது ; துவாரபாலகர்களுக்கு நான்கு கைகள் ; இவர்கள் பக்கப் பார்வை யுடையவர்கள் ; சிங்கமுகங்களையுடைய 'கூடு'கள் ; தூண்களின் கீழ்ப்பக்கம் சிங்கங்கள் கிடையா.

பல்லவ ஆலயங்களில் ரிஷபங்களை வைக்கும் வழக்கம் இரண்டாவது நரசிம்மவர்மன் காலத்தில்தான் உண்டானது என்று எண்ணப்படுகிறது.

அன்றியும் பல்லவ ஆலயங்களில் பெரும்பாலும் 'உப பீடமே' கிடையாது; தூண்களில் 'நாகபந்த'ம் கிடையாது; தலைப்புகளில் 'இதழ்' கிடையாது; தூண்களில் பலகை (Abaces) கிடையாது; போதிகைகள் வளைவு உடையன; போதிகைகளில் 'நாணுதலும்' பூமுனையும் கிடையாது.

பல்லவர்கள் காலத்திற்குப் பிறகு, மலைகளில் கோயில்கள் வெட்டுவது நின்றுவிட்டது.

சோழ சிவாலயங்கள்

இவைகளை இரண்டு பிரிவாகப் பிரிக்கலாம் (1) பழய சோழக் கோயில்கள் (2) பிற்காலத்திய சோழக்கோயில்கள்.

சோழர் காலத்து சிவாலயங்களின் முற்பகுதி சுமார் கி. பி. 650 முதல் 1100 வரை என்று கூறலாம். இக்காலத்து சிவாலயங்கள் பெரிய விமானங்கள் உடையவைகளா யிருந்தன; கோபுரங்கள் மிகவும் சிறியவைகளா யிருந்தன; இவைகளைப் பெரிய வாசற்படிகள் என்றே கூறலாம்; விமானங்கள் உயரத்தில் அதிகரித்துக்கொண்டே போயின, விமானங்களில் சித்திரிக்கப்பட்ட 'கூடுகளின்', நடுவில் மண்வெட்டி (Shovel) யைப்போன்ற சில்பமானது சிங்க முகங்களாக மாற்றப்பட்டன. கோஷ்டங்களும் மகர தோரணங்களும் கூட்டின் ரூபத்தை யடைந்தன. கோயில்களில் உப பீடங்கள் உண்டாயின; வளைந்த பொதிகைகள் மாறி, நேர் கோடுகள் உடையவைகளாயின. இக்காலத்து கோயில்களுக்கு உதாரணமாக, தஞ்சாவூர் பிரஹதீஸ்வரர் கோயிலையும், கங்கைகொண்ட சோழபுரக் கோயிலையும் கூறலாம்.

பிற்காலத்திய சோழக் கோயில்கள்

இக்காலத்திய கோயில்களை அறியும் அடையாளங்கள் :—விமானங்கள் குறுகிக்கொண்டே போயின; கோபுரங்கள் உயர ஆரம்பித்தன; தூண்களின் போதிகைகள் மணி கட்டித் தொங்குவதுபோல செதுக்கப்பட்டன, போதிகைகளுக்கு 'தரங்கு' போதிகைகள் என்றுபெயர், கோஷ்

டத்தின் மேல்பாகம் மண்டபத்தைப்போல ஆகிறது. இக் காலத்தில் கும்ப பஞ்சரங்கள் சில்பிக்கப்பட்டன. 12-ஆம் நூற்றாண்டுமுதல் நாகபந்தம் செதுக்கப்பட்டது; அன்றி யும் . போதிகைகளில் 'இதழ்க'ள் செதுக்கப்பட்டன. கோயில்களில் பெரிய குளங்களும் அவைகளைச் சுற்றி தூண்கள் நிறைந்த மண்டபங்களும் கட்டப்பட்டன. இவை களுக்கு உதாரணமாக, சிதம்பரம், திருவண்ணுமலை, ஜம்பு கேஸ்வரம் கோயில்களின் சிற்பங்களைக் கூறலாம்.

மாடக்கோயில்கள் — இக்காலத்தில் மாடக்கோயில்கள் என்று சொல்லப்பட்ட சில சிவாலயங்கள் கட்டப்பட்டன; அவைகளை முதன்முதல் கட்டியவன் கோச்செங்கணுன் எனும் சோழ அரசன், அவன் தன்காலத்தில் 64 மாடக் கோயில்கள் கட்டியதாகக் கூறப்பட் டிருக்கிறது. இவை கள் எல்லாம் சோழ சிலப மமைந்தவைகளே. இவைகள் மாடங்களையுடைய கோயில்களாம்; ஆயினும் குறுகிய வாசற்படிகளை உடையவை; யானை நுழையக்கூடாத கட் டிடங்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. தமிழ் அகராதியில் மாடக்கோயில் எனும் பதத்திற்கு "மேட்டிடங்களில் குறு கிய வழியுள்ளதாக, கோச்செங்கண்ணனல் கட்டப்பட்ட வைகள்" என்று அர்த்தம் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

விஜய நகரச் சில்ப சிவாலயங்கள்

இவைகளின் காலம் சுமார் 1350 முதல் 1600 வரை யில் எனக் கூறலாம். இக்காலத்திய சிவாலயங்கள் பெரும் பாலும், மிகவும் உன்னதமான கோபுரங்களை உடையவை; மிகவும் பெரிய கோபுரங்கள் 15-ஆம் ஆண்டுமுதல் 17-ஆம் ஆண்டுவரையில் கட்டப்பட்டன. இக்காலத்தில்தான் நூற் றுக்கால் மண்டபங்களும் ஆயிரக்கால் மண்டபங்களும் கட்டப்பட்டன; இதற்கு உதாரணமாக மதுரை சிதம்பரம் திருநெல்வேலி கோயில்களைக் கூறலாம். கோபுரங்களில் (முன்பிருந்த துவாரபாலகர்களுடன்) பல உருவங்கள் சித் திரிக்கப்பட்டன. தூண்களில் தாமரைப்பூ போதிகைகள், வாழைப்பூ உள்ள போதிகைகளாக மாற்றப்பட்டன. பெரிய ஸ்தம்பங்களில் குதிரை வீரர்களுடைய உருவங்கள் வெட்டப் பட்டன, கோயில் அடிமட்டத்தில் கோலாட்டம்போடும் ஸ்திரீகளின் உருவங்கள் வெட்டப்பட்டன; இதற்கு உதா

ரணமாக ஹம்பியிலுள்ள விருபாட்சர் கோயிலைக் காண்க. போதிகைகளில் மணிபோன்ற சில்பும், புஷ்பம்போல் மாறியது. அன்றியும் இக்காலத்து கோயில்களில் கல்யாண மண்டபங்கள் எனும் அழகிய மண்டபங்கள் கட்டப்பட்டன; இதற்கு உதாரணமாக, ராயவேலூர் கல்யாண மண்டபத்தைக் காண்க. தூண்கள் மூன்று பிரிவினை உடையவைகளாயின ; அம்மனுக்கு கோயில்களில் பிரத்தியேகமான சந்நிதி இக்காலத்தில்தான் உண்டானதென்று மைசூர் சர்வகலாசாலைப் பேராசிரியர் டாக்டர் கிருஷ்ணா அவர்கள் அபிப்பிராயப்படுகிறார். போதிகைகளில் 'நாணுதல்' சில்பிக்கப்பட்டது. அன்றியும் "அணிவெட்டுக்கால் ;' தூண்கள் உண்டாக்கப்பட்டன. இதற்கு உதாரணமாக தாட்பத்ரி கோயிலைக் கூறலாம்.

கடம்ப சில்பக் கோயில்கள்

இவைகள் திராவிட சில்பக் கோயில்களின் ஓர் பகுதியாம். இக் கோயில்கள் சதுர வடிவமான சிகரங்களையுடையவை. சாதாரணமாக திராவிட சில்ப சிகரங்கள் 8 பக்கங்களுடையவைகளா யிருக்கும்.

ஹேமாத்பன்ட் கட்டிடங்கள்

இந்த சிவாலயங்களும் திராவிட சில்பமமைந்த கட்டிடங்களே ; ஆயினும் இவைகள், பெரிய கருங்கற்பாறைகளைத் துண்டுகளாக வெட்டி அல்லது செதுக்கி, ஒன்றின் பேரில் ஒன்ருய் அடுக்கிக் கட்டப்பட்ட கோயில்கள் ; கற்களுக் கிடையில், சுதையோ அல்லது சிமென்ட்போன்ற வஸ்துவோ கிடையாது. இப்படிப்பட்ட கோயில்கள் ஒரு ராஷ்டிர கூடத்து அரசனது மந்திரியாகிய "ஹேமாத்பன்ட் என்பவரால் முதலில் கட்டப்பட்டபடியால் ஹேமாத்பன்ட் கட்டிடங்கள் எனும் பெயர்பெற்றன. இவரது காலம் 14-ஆம் நூற்ருண்டிற்கு முன் பகுதியாம்.

கேரள சில்பக் கோயில்கள்

இவைகள் ஒருவிதத்தில் பர்மா சீனு, முதலிய இடங்களிலுள்ள கோயில்களைப்போன்ற சில்ப முடையவை. பெரும்பாலும் அஸ்திவாரம் கருங்கல்லாலாயதா யிருந்த போதிலும், மேல் கட்டிடமெல்லாம் மரத்தாலானவை. கோயில்கள் கூரைகளை உடையன. இவற்றிற்கு இரண்டு

அல்லது மூன்று கூரைகளும் உண்டு. உள் பிராகாரங்களெல்லாம் பெரும்பாலும் மரத்தினலானவை. சுண்ணும்பு சுவர்களுக்கு பதிலாக மரத்தால் நிர்மாணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

சாளுக்கிய சில்பக் கோயில்கள்

(கி. பி. 500 முதல் 1300 வரை)

ஆதியில் சாளுக்கியர் குகைக் கோயில்களை வெட்டினர். இதற்கு உதாரணமாக வாதாபி (பாதாமி) குகைக் கோயில்களைக் கூறலாம். இவர்களிடமிருந்துதான் தென்னிந்தியர் குகைக் கோயில்களை வெட்டும் முறையைக் கற்றனர் என்று எண்ணப்படுகிறது.

சளுக்கிய சில்பத்தை இரண்டு பிரிவாகப் பிரித்திருக்கின்றனர். (1) நாகரம்:—இதில் விமானங்கள் கடைசிவரை நான்கு மூலைகளை யுடையவை. (2) வேசரம்:—இவைகளின் விமானங்கள் இந்து ஆரிய (Indo-Aryan) விமானங்களைப் போன்றவை.

ஹொய்சல சில்பம் :—சிலர் சளுக்கிய சில்பத்தின் பிரிவு என்று எண்ணுகின்றனர். மைசூர் ராஜ்யத்தில் பல கோயில்களை ஆராய்ச்சிசெய்த காலஞ்சென்ற ராவ்பகதூர் நரசிம்மாசாரியார் அவர்கள் இதைப் பிரத்தியேகமாக மதிக்கின்றார். இந்த சில்பக் கோயில்களெல்லாம் 3 அடி முதல் 5 அடிவரை உயரமுள்ள அடிப்பீடத்தின்மேல் கட்டப்பட்டவை. பீடமானது பல கோணங்களையுடைய நட்சத்திரங்களைப் போன்றவை. விமானங்கள் படிப்படியா யிருக்கும். இச்சில்பக் கோயில்கள், சாதாரணமாக அடிப்பீடத்தின் பேரில், மூன்று கர்ப்பக்கிரஹங்களை யுடையனவா யிருக்கும். பெரும்பாலும் மத்தியிலுள்ள கர்ப்பக்கிரஹம் கிழக்கு நோக்கியிருக்கும், இதற்கு சிறிது முன்பாக, வடக்கு பார்த்த கர்ப்பக்கிரஹமொன்று, தெற்குபார்த்த கர்ப்பக்கிரஹமொன்று உடையது; இவைகளின் இடையில் இருக்கும் மண்டபத்திற்கு நவரங்கம் என்று பெயர். ஆதியில் இம்மூன்று கோயில்கள், மும்மூர்த்திகளாகிய பிரம்மா, சிவம், விஷ்ணுவுக்காக அமைக்கப்பட்டனவென்று டாக்டர் கஸின்ஸ், கோபிநாத் ராயர் முதலியவர்கள் அபிப்பிராயப் படுகின்றனர்; ஆதிகாலத்தில் மும்மூர்த்திகளும் வணங்கப்

பட்டனவென்றும், பிறகு பிரம்மாவுக்கு கோயில்கள் அற்றுப்போய், சிவாலயங்களும், விஷ்ணு ஆலயங்களும், மிகுதியாயின என்று எண்ண இடமுண்டு.

சளுக்கிய சில்பத்தில் ஒரு முக்கியமான அம்சம் மிகவும் அழகிய தூண்கள்; எல்லாத் தூண்களும் ஒரு மாதிரியாக செதுக்கப்படுவதில்லை. ஒவ்வொரு ஜதையும் ஒவ்வொரு மாதிரியாக இருக்கும்; இவைகள் சாணையில் கடைசல் பிடிக்கப்பட்டவைபோல் மெருகு உடையவைகளா யிருக்கும்; மிகவும் அருமையான வேலைப்பாடுடையவை; பெரும்பாலும் ஓர்வித கருப்புக் கல்லால் செய்யப்பட்டவை. மைசூர் ராஜ்யத்திலுள்ள சளுக்கிய கோயில்களெல்லாம் இப்படிப்பட்ட கருப்புக் கற்களால் ஆனவை என்றே கூறலாம்.

கோயிலுக்குள்ளே காற்று புகுவதற்காக பல கண்களையுடைய பலகணிகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கும்; இவைகள் மிகவும் அருமையான வேலைப்பாடுடையவை.

இப்பிரிவு கோயில்களின் கோஷ்டங்களில் உருவங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கும்.

கர்ப்பக்கிரஹங்களில் அதிக சித்திர வேலைப்பாடுண்டு; பல வரிசைகளாக சில்பங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கும்; கீழே யானைகள் வரிசை, அதற்குமேல் சிம்மங்கள் அல்லது சார்தூலங்களின் வரிசை, (புலிகள் வரிசை) அதற்குமேல் கொடிவேலை வரிசை; அதற்குமேல் குதிரை வீரர்கள் வரிசை, அதற்குமேல் கொடி வேலப்பாடு; அதற்குமேல் ராமாயணம் முதலிய புராணக் கதைகளின் சில்ப வரிசை; அதன்மீது ஹம்சங்கள் முதலிய பட்சிகளுடைய வரிசை; அதற்குமேல், தேவர்கள் கந்தர்வர்கள் அப்சரசுகள் வரிசை; இவைகளில், சிவ உருவங்கள் வைணவ உருவங்கள் எனும் பேதமின்றி, எல்லாத் தேவதைகளின் உருவங்களும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன; கூத்தாடு விநாயகர், நிர்த்த சரஸ்வதி முதலிய அபூர்வ சிலைகளு மிருக்கின்றன. தற்காலத்து சில்பிகள் ஏதாவது அபூர்வவான உருவங்களை நிர்மாணிக்க வேண்டுமென்றால், இப்படிப்பட்ட கோயில்களுக்குத்தான் போய்க் கற்றுக்கொள்கின்றனர். இச்சில்பத்தைப்பற்றி டாக்டர் சர் பெர்கூசன் என்பவர் மிகவும் புகழ்ந்து பேசியிருக்கிறார். 3-அடி சதுரத்திற்குள் இப்

படிப்பட்ட அருமையான வேலைப்பாடுள்ள சில்பமே உலகெங்கும் கிடையாதெனக் கூறியுளார். இந்த நுட்பமான அழகிய வேலைப்பாட்டுக்கு ஒரு உதாரணத்தை மாத்திரம் இங்கெடுத்து எழுதுகிறேன். மைசூரிலுள்ள ஒரு சளுக்கிய சில்பக் கோயிலில், ஒரு பெண்மணி கையில் பழம் வைத்துக்கொண் டிருப்பதுபோலும், அந்தப் பழத்தினமீது ஒரு ஈ உட்கார்ந்திருப்பதுபோலும் தத்ரூபமாய் செதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த ஈயின் இறகுகளையும் ஸ்பஷ்டமாகக் காணலாம்! இவைகளெல்லாம் வெட்டப்பட்டபொழுது ஒரு வித நீல நிறமாயிருந்து பிறகு கருப்பாக மாறும் கற்களால் ஆனவை என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.

ஹொய்சல கோயில்களில் சாதாரணமாக அம்மன் சந்நிதியே கிடையாதென்று கூறலாம். இக்கோயில்களில் சாதாரணமாக ஹொய்சல அரசர்களுடைய விருது செதுக்கப்பட்டிருக்கும்; இந்தப் பிருது என்னவென்றால், ஓர் வீரன் ஓர் சார்தூலத்தைத் தனியாக எதிர்த்து தன் வாளால் கொல்வதுபோலிருக்கும். சளுக்கிய வம்சத்து ஆதி புருஷன் ஒருவன் இத்தகைய் வீரச்செயல் செய்ததாக சரித்திரம்.

இச் சில்பக் கோயில்களுக்கு உதாரணமாக, மைசூர் ராஜ்யத்தில் ஹலபேட் எனும் ஊரிலுள்ள கேதாரேஸ்வரர் கோயிலையும், ஹொய்சலேஸ்வரர் கோயிலையும் கூறலாம்.

தற்காலத்திய கோயில்களின் சில்பம்—சுமார் 1600 முதல்

இவைகளில் விசாலமான மண்டபங்கள் கட்டப்பட்டிருக்கும்; பல பிரதட்சிண பிராகாரங்கள் அமைக்கப்பட்டவைகளா யிருக்கும். தூண்களிலுள்ள போதிகைகளின் தொங்கட்டங்கள், வாழைப்பூவைப்போல முற்றிலும் மாறிவிட்டன. கோபுரங்கள் நிரம்ப பல உருவங்கள் சுதை (சுண்ணும்பு)யினுல் நிர்மாணிக்கப்பட்டன. தூண்கள் மூன்று பிரிவினை உடையவைகளா யிருக்கும்; அன்றியும் நாணுதல் அமைக்கப்பட்டவைகளாயிருக்கும். மண்டபங்களின்மேற் கூரைகளில் சில கும்பாகிருதியாக Dome like) அமைக்கப்பட்டன.

இதற்கு உதாரணமாக புதுப்பிக்கப்பட்ட திருப்பாதிரிப்புலியூர் சிவாலயத்தையும், ராமேஸ்வரத்து சொக்கட்

டான் மண்டபத்தையும், மதுரை புது மண்டபத்தையும், கோபுரங்களேயும், திருச்செந்தூரிலுள்ள ஷண்முகவிலாச மண்டபத்தையும் கூறலாம்.

இக்காலத்துக் கோபுரங்கள் பல வர்ணம் தீட்டப் பட்டவைகளா யிருக்கும்; ஆதிகாலத்து கோபுரங்களில் அப்படி கிடையாது.

ஆதிகாலத்து கோயில்களிலிருந்த சில உருவங்கள் இயற்கைக்கு மிகவும் ஒத்தவைகளா யிருந்தனவென்றும், தற்காலத்தில் கட்டப்படும் கோயில்களிலுள்ள உருவங்கள் அப்படி யில்லையென்றும் பெர்கூசன் முதலியோர் அபிப் பிராயப் படுகின்லனர்.

பஞ்சாயதனக் கோயில்கள்

இவைகள் புதிதாய் தற்காலத்தில் கட்டப்பட்டவை. இவைகளில் சிவலிங்கப் பெருமானுடைய முக்கிய சந்நிதி யுடன், விஷ்ணுவுக்கும் (ராமாவதாரம், கிருஷ்ணவதாரம்) விக்னேஸ்வரருக்கும், துர்க்கை அல்லது அம்பாளுக்கும், ஹனுமாருக்கும் பிரத்யேகமாய், ஒரே ஆலயத்தில் சந்நிதி கள் கட்டப்பட்டுள்ளன. இவைகளே பெரும்பாலும் மைசூர் ராஜ்யத்தில் காணலாம். பஞ்சாயதனம் என்றால், ஐந்து சந்நிதிகள் அல்லது கோயில்கள் அடங்கியது, என்று அர்த்தமாகும்.

கோயில்களின் காலத்தை அறிதல்

மேற்குறித்த் சில்ப விவரங்களைக்கொண்டு, நமது நாட்டிலுள்ள சிவாலயங்களும் அவைகளின் பகுதிகளும், எக்காலத்தில் கட்டப்பட்டனவென்று நாம் சுமாராகக் கூறக்கூடும். ஒரே காலத்தில் முற்றிலும் கட்டப்பட்ட சிவாலயமா யிருந்தால், அதன் சில்பத்தைக்கொண்டு, இக் காலத்தில் கட்டப்பட்டதென நிர்ணயித்தல் சுலபமாகும். அப்படிப்பட்ட சிவாலயங்கள் சிலவே. பல்லவ கட்டிடங்க ளெல்லாம் பெரும்பாலும் ஏககாலத்தில் முற்றிலும் கட்டப் பட்டவையென்று கூறலாம். அவைகளெல்லாம் ஒரே வகைச் சில்ப முடையவைகளா யிருக்கின்றன. சோழர்கள் காலத்திய சிவாலயங்கள், கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வளர்த் தப்பட்டு பூர்த்தியாயின என்று ஒருவாறு கூறலாம். இதற்கு சில உதாரணங்களைக் கருதுவோம்.

தஞ்சாவூர் பிரஹதீஸ்வரர் கோயில் :—இது ராஜ ராஜன் எனும் கீர்த்திபெற்ற சோழ அரசனால் கி.பி. 1003 ஆம் ஆண்டில் ஆரம்பிக்கப்பட்டு 1007ஷு முடிக்கப்பட்டது. இது சோழ சில்பமுடையது. கிழக்கு கோபுரம் 1330ஷு கட்டப்பட்டது; இது விஜயநகர சில்ப மமைந்தது. வடபுற முள்ள சுப்பிரமணியர் கோயில் 17 ஆம் நூற்றாண்டில் கட்டப்பட்டதாக மதிக்கப்படுகிறது; சிலர் இது 12 ஆம் நூற்றாண்டில் கட்டப்பட்டதாக எண்ணுகின்றனர்; ஆயினும் ஒன்றுமாத்திரம் நிச்சயம்; இது ராஜராஜனால் கட்டப்பட்டதல்ல. இங்குள்ள தட்சிணாமூர்த்தி சிறு கோயிலும் பிறகே கட்டப்பட்டதாகும். மேற்கிலுள்ள சித்தர்கோயில் மிகவும் புதிய கட்டிடமாம். இங்குள்ள விநாயகர் கோயில் 1801ஷு சரபோஜி மகாராஜாவால் கட்டப்பட்டது.

சிதம்பரம் பெரியகோயில் :—இது மிகவும் புராதன காலத்தில் மரத்தாலாய சிறு ஆலயமா யிருந்ததென்று எண்ணுவதற்கு ஆதாரங்கள் உள; அது காலக்கிரமத்தில் ஜீரணமாயாவது போயிருக்கவேண்டும், அல்லது அதைப் பிரித்து கற்கோயில்கள் உண்டானபோது, கற்கோயிலாக மாற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும். தற்காலக் கோயிலில் மிகவும் பூர்வீக பாகம் இங்கிருக்கும் நிர்த்தசபையாம். இதற்கருகிலுள்ள கனகசபையும் மிகவும் புராதனமானதாம். இது கி.பி. 985ஷு இருந்ததென்பதற்கு, கல்வெட்டுகள் உள. இதைச் சுற்றிலும் உள்ள மதிலிலடங்கிய 320 அடி - சதுரமுள்ள கோயில்தான் பழய கோயில்; இது விக்கிரம சோழனால் கட்டப்பட்டதென்பர். இங்குள்ள பார்வதி ஆலயம் 14 ஆம் நூற்றாண்டில் கட்டப்பட்டது. கோபுரங்கள் சுமார் 15 ஆம் நூற்றாண்டில் கட்டப்பட்டவை, இவைகள் விஜயநகர சில்பமுடையவை; பெரும்பாலும் இரண்டாம் பிராகாரமும் அக் காலத்தியதே. ஆயிரக்கால் மண்டபம் 1395—1655 வருடங்களுக்குள் கட்டப்பட்டதாம். சுப்பிரமணியர்கோயில் 17-ஆம் நூற்றாண்டில் கட்டப்பட்டதாக மதிக்கப்படுகிறது. வடக்கு கோபுரம் 1516ஷு கிருஷ்ணதேவராயரால் கட்டப்பட்டது. இங்குள்ள கோவிந்தராஜருடைய சந்நிதி தற்காலம் ராஜாசர் அண்ணாமலை செட்டியார் அவர்களால் முற்றிலும் புதுப்பிக்கப்பட்டது.

திருவாரூர் கோயில்:—இங்கு வன்மீகநாதர் கர்ப்பக்கிரஹம் தான் மிகவும் பழமையானது. இது 191 × 156 அடி விஸ்

தீரணமுடையது; இது ஒரே பிராகார மடங்கியது; இதற்கு ஒரு சிறு கோபுரமும் உண்டு. இங்குள்ள அசலேஸ்வரர் கோயில்தான் மிகவும் புராதனமானதென்று சிலர் எண்ணுகின்றனர். வெளி கோபுரங்களெல்லாம் விஜயநகரத்தரசர்கள் காலத்தில் கட்டப்பட்டவைகளாம்.

பெரிய காஞ்சீபுரம் ஏகாம்பரநாதர் கோயில்:—இது தேவார காலத்திற்கு முன்பாக இருந்திருக்கவேண்டும். ஆதியில், இது மரத்தாலாய கோயிலாயிருந்து பிறகு செங்கல்களாலும் சீண்ணும்பினாலும் அமைக்கப்பட்ட ஆலயமாயிருந்திருக்கலாம். பிறகுதான் கருங்கல்லால் கட்டப்பட்டதாயிருக்கவேண்டும் என்பதற்கு சந்தேகமில்லை. ஆதியில் இருந்த கர்ப்பக்கிரஹம் பழய சோழ கட்டிடமாம். இது சுமார் 50 வருடங்களுக்கு முன் நாட்டுக்கோட்டை செட்டியார்களால் முற்றிலும் பிரிக்கப்பட்டு, புதிதாய்க் கட்டப்பட்டது. ஒரு சிவாலயத்திற்குரிய எல்லா அங்கங்களும் இருந்தபோதிலும், இவைகளெல்லாம் ஒரு ஒழுங்காயிராமல், கோணல மாணலாக கட்டப்பட் டிருக்கிறதென டாக்டர் பெர்கூசன் கூறுகிறார். இப்படி நேரிட்டது அப்போதைக்கப்போது பல புதிய கட்டிடங்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு வந்தபடியால் இருக்கலாம். பெரிய கோபுரம் விஜயநகர சில்பம், கிருஷ்ணதேவராயர் காலத்தில் (1509-1530) கட்டப்பட்டது; இது தெற்குபார்த்தது; இக்கோயிலில் பல கோபுரங்கள் இருந்தும் இரண்டு கோபுரங்களாவது, ஒன்றுக்கொன்று நேராக இல்லை. 1000 கால் மண்டபம் என்று சொல்லப்படுவதில் 540 கால்கள்தானிருக்கின்றன. இம் மண்டபமும் விஜயநகர சில்பமமைந்ததே. கோயிலில் பெரிய பிராகாரத்திற்குள் மணற்கல்லாலாகிய (Sandstone) இரண்டு பூர்வீக கோயில்கள் இருந்தன சுமார் 55 ஆண்டிற்குமுன்வரையில்; இவைகளில் ஒன்றாகிய மயானீஸ்வரர் கோயில் என்று அழைக்கப்பட்டது சில வருடங்களுக்கு முன் பிரிக்கப்பட்டு, கருங்கல்லால் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. அவ்வாறு பிரிக்கப்படாது முன் ஸ்திதியிலிருக்கும் மற்றொரு கோயில் ரிஷபேஸ்வரர் கோயிலாம். இதுவும் பழய மாயானேஸ்வரர் கோயிலும் 11-ஆம் நூற்றாண்டில் கட்டப்பட்டவைகள். இவை யிரண்டும் மேற்கு பார்த்த கோயில்கள். இங்குள்ள அகத்தீஸ்வரர் மண்டபமும், சபாநாதர் மண்டபமும் பழய சோழகட்டிடங்கள். இங்குள்ள கலியாண

மண்டபம் 1774ஆ தென்னாட்டு வள்ளல் பச்சையப்ப முதலியாரால் கட்டப்பட்டது. கோயிலுக்கு எதிரிலுள்ள பெரிய பதினாறுகால் மண்டபம் 1030ஆ கட்டப்பட்டதாம். இங்கு முன்பே கூறியபடி அம்மனுக்கு மூலஸ்தானம் கிடையாது என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

திருவொற்றியூர் கோயில் :—இக்கோயிலைப்பற்றி சிறிது ஆராய்வோம். இதுவும் தேவார காலத்தில் இருந்த கோயிலாம்; பழய மரக்கோயில் மாற்றப்பட்டு, தற்கால கர்ப்பக்கிரஹ விமானம் 1012—1042 வருடங்களில் ஆண்ட ராஜேந்திர சோழனால் கட்டப்பட்டது; இக்கர்ப்பக்கிரஹம் கஜப்பிருஷ்ட ஆகிருதி யுடையது. தென்பாரிசத்தில் இருக்கும் கௌளீஸ்வரர் கோயில் என வழங்கப்படுகிற சிறு கோயில், வீரராஜேந்திரர் காலத்தில் (1067-1068) கட்டப்பட்டதாகும். அம்மன் சந்நிதி பிற்காலத்தில் உண்டான தென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. தியாகராஜர் சந்நிதியும் அதற்குப் பிற்காலத்தில் உண்டானதாகும். கோயிலின் உட்பிராகாரத்தில, மிகவும் பூர்வீகமான வட்டபாறைநாய்ச்சியார் எனும் துர்க்கையின் கோயிலிருப்பது கவனிக்கத் தக்கது; இது பூமியின் மட்டத்திற்கு கீழ் இருக்கிறது. தற்காலத்திய கர்ப்பக்கிரஹம் கட்டப்பட்ட காலத்திலேயே இது இருந்திருக்கவேண்டும். ஆதியில் இக்கோயிலுக்கு கோபுரமே இல்லாம லிருந்தது. சென்ற நூற்றாண்டின் கடைசியில் எல்லப்ப செட்டியார் என்பவரால், பழய கருங்கல் அஸ்திவாரத்தின்மீது, கோபுரம் செங்கல் கட்டிடமாகக் கட்டப்பட்டது. வடமேற்கு மூலையில் சென்ற இருபதாண்டுக்குள் ஸ்ரீமான் இராமசாமி பிள்ளையவர்களால் ஒரு சிவாலயம் புதிதாய்க் கட்டப்பட்டிருக்கிறது.

(இன்னும் மற்ற சிவாலயங்களைப்பற்றி அறிய விரும்புவோர், நான் தற்காலம் அச்சிட்டுவரும் "சிவாலயங்கள்-இந்தியாவிலும் அப்பாலும்" எனும் புஸ்தகத்தில் கண்டு கொள்க).

சிவாலய ஜீரணோத்தாரணம்

இதுவரையில் சிவாலயங்கள் கட்டப்பட்டதைப்பற்றி சிறிது எழுதினேன்; இனி சிவாலயங்களை ஜீர்ணோத்தாரணம் செய்வதைப்பற்றி கொஞ்சம் எழுத விரும்புகிறேன்.

முதலில் "பத்து புதிய ஆலயங்களைக் கட்டுவதைவிட, பழயதொரு சிவாலயத்தை ஜீர்ணோத்தாரணம் பண்ணுதல் அதிக புண்ணியமாம்" எனும் பழமொழியை இதை வாசிக்கும் சிவநேயர்களுக்கு நினைப்பூட்டுகிறேன். அப்படி பழய சிவாலயங்களைப் புதுப்பிப்பதில் மிகுந்த சிவ பக்திமான்களாகிய நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டியார்களுக்கு, நாம் அனைவரும் முதல் ஸ்தானத்தைக் கொடுக்கவேண்டும். அவர்களது தயாள குணமும் விடா முயற்றியு மில்லாவிடின் நமது நாட்டிலுள்ள பல பெரிய சிவாலயங்கள், இருந்த இடம் தெரியாமல் அழிந்துபோயிருக்கும் என்பது நிச்சயம். பழய சிவாலயங்களை ஜீர்ணோத்தாரணம் செய்வதில், அவர்களுக்கும், அத்திருப்பணியைப் பூணும் மற்றவர்களுக்கும் அடியேனுடைய விண்ணப்பம் அடியில் வருமாறு:—

பழய கோயில்களை மராமத்து செய்யும்பொழுது கூடுமானவரையில் கர்ப்பக்கிரஹம் முதலிய முக்கியமான பாகங்களையெல்லாம் பூர்வகாலத்தில் இருந்தபடியே மராமத்து செய்து, நிலைநிறுத்த வேண்டியது மிகவும் அவசியம். கூடுமானவரையில் அபூர்வமான சில்பங்களை அப்படியே பாதுகாத்தல்தான் சிவபக்தர்களுடைய கடமையாகும்; பழய சில்பிகளைப்போல் தற்காலத்து சில்பிகள் அவ்வளவு திறமைவாய்ந்தவர்களன்று, என்பது சில்ப சாஸ்திரத்தை ஆராய்ச்சி செய்த பல பெரிய சாஸ்திரீகர்களுடைய அபிப்பிராயம். அப்படிக்கின்றி தற்காலத்து சில்பிகள் அத்துணை திறமை வாய்ந்தவர்களா யிருந்தபோதிலும், பழய சில்பங்களுக்குரிய அருமையும் பெருமையும், புதிய சில்பங்களுக்கு கிடைக்கமாட்டாதென்பது திண்ணம்.

அன்றியும் அநேக பழய சிவாலயங்களில், மிகவும் அருமையான பழய கல்வெட்டுகள் உள. அவைகளைப் பாதுகாப்பது நம்மவர்களுடைய கடமையாகும். கோயில்களைப் பிரித்துக் கட்டும்பொழுது அக்கல்வெட்டுகள் உள்ள கற்களை, பழயபடியே வைக்காமல் மாற்றிவிடுவதினால், பழய கல்வெட்டுப் பரிசோதகர்களுக்கு நேரிடும் கஷ்டம் கொஞ்சமல்ல. முக்கியமாகத் தென் இந்தியாவின் பூர்வீக சரித்திரத்திற்கு இக்கல்வெட்டுகள்தான் மிகவும் ஆதாரமாயிருக்கின்றன, என்பதை வற்புறுத்த விரும்புகிறேன். மேலும் அப்படிப்பட்ட கல்வெட்டுகள் உள்ள இடங்களில்

சுண்ணும்பு அடிப்பது உசிதமல்ல. கோயில்களில் சுண்ணும்பு கட்டிடங்களுக்கும் வெளி மதில்சுவர்களுக்கும் தவிர, கருங்கற்பாகங்களுக்கெல்லாம் வெள்ளைச் சுண்ணும்படிப்பது அவ்வளவு அழகாயில்லை என்பது என் அபிப்பிராயம் மாத்திரமன்று, நமது கோயில் சில்பங்களைப் புகழ்ந்து பேசும் பலநாட்டு சாஸ்திரிகர்களுடைய அபிப்பிராயமுமாம்.

கோயில்களை ஜீரணோத்தாரணம் செய்யும் பக்திமான்கள் கவனிக்கவேண்டிய மற்றொரு விஷயம் என்னவென்ருல், பழய மண்டபங்கள் முதலியவைகளை மராமத்து செய்யும்போதும், புதியனவாய் ஏதாவது கட்டும்போதும், கருங்கற்களையும் செங்கற்களையும் உபயோகிக்கவேண்டுமேயொழிய, தகரக் கொட்டைகளையும், துத்திநாகத்தாலாகிய மேற்பரப்புகளையும் உபயோகிப்பது ரசாபாசமாகத் தோன்றுகிறது என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இதை அவர்கள் முற்றிலும் தவிர்க்கும்படியாக நான் வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்.

பழய கோயில்களைப் புதுப்பிப்பதில் மைசூர் ராஜ்யத்து பூர்வீக நாகரீக சாஸ்திர இலாகாதார்கள் மிகவும் அருமையாக, பழய அழகும் அருமையும் கெடாதபடி மிகவும் கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்து வருகிருர்கள். சில இடங்களில் அவர்கள் மாரமத்து செய்திருக்கிருர்கள் என்பதே தெரியாதபடி, அவ்வளவு அழகாக பூர்வீக வேலையை ஒட்டிச் செய்திருக்கிரார்கள்; இவர்கள் முறையை மற்றவர்களும் கைப்பற்றுவது மிகவும் நலமாகும்.

தென் இந்தியா சிவாலயங்களிலுள்ள சில அருமையான சிற்ப வேலைப்பாடுகள்.

மைசூர் ராஜ்யத்திலுள்ள கேதாரீஸ்வரர் கோயில் முதலிய சிவாலயங்களிலுள்ள ஹொய்சல சில்ப விசித்திரங்களைப் பற்றி முன்பே எழுதியிருக்கிறேன. மற்ற இடங்களிலுள்ள சில்ப விசித்திரங்களில் சிலவற்றை இங்கு குறிக்கிறேன். இவைகளை ஹம்பி, தென்காசி, மதுரை, திருநெல்வேலி, முதலிய இடங்களிலிருக்கும் பெரிய கோயில்களில் காணலாம்.

(1) யாளிகளின் வாயில் உருளும்படியான கருங்கற் குண்டுகள்.

(2) பெரிய தூண்களில் சுழலும்படியான சிறு தூண்கள்.

(3) முற்றிலும் கருங்கற்களினலாகிய சங்கிலிகள்.

(4) பெரிய தூண்களில் வெட்டப்பட்ட பல சிறு தூண்களை சுத்தியினலாவது, கையினல் பலமாகவாவது தட்டினல் சப்த ஸ்வரங்கள் பேசும்படியாக அமைக்கப் பட்டிருக்கிறது.

(5) ஒரே பெரிய கல்லில் செதுக்கப்பட்ட சஹஸ்ர மூகலிங்கம், பீமன், அர்ச்சுனன், ரதி, மன்மதன், அகோர வீரபத்திரர், ஊர்த்துவத் தாண்டவ மூர்த்தி, பத்ரகாளி, முதலிய பெரிய உருவங்கள்.

(6) இரட்டைக் கொடுங்கைகள்; இவைகளைக் கருங் கல்லில் செய்வது மிகவும் கஷ்டமான வேலை; மிகவும் ஜாக்கிரதையாகச் செய்யா விட்டால் ஒடிந்து போகும். இவைகள் ஆவுடையார் கோயிலில் இருக்கின்றன; சாதா ரணமாகப் பிற்காலத்து சில்பிகள் வேலை செய்ய ஒப்பந் தம் செய்து கொள்ளும்போது "ஆவுடையார் கோயில் கொடுங்கை நீங்கலாக மற்றெல்லா சில்பங்களையும் செய் கிறோம்"; என்று ஒப்பந்தத்தில் எழுதிக்கொள்வது சகஜம்.

வர்ணம் தீட்டிய சித்திர சில்பம்

வட இந்தியாவில் அஜெண்டா குகைகளில் வர்ணம் தீட்டிய சித்திரங்கள் இருப்பது போல, தென் இந்தியா விலும், பல பூர்வீக கோயில்களில் வர்ணம் தீட்டிய சித்தி ரங்கள் வரையப் பட்டன என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. சில வருடங்களுக்கு முன்பாக காஞ்சீபுரம் கைலாச நாதர் கோயில் பிராகாரத்தில் அதே மாதிரியான உருவங்கள் சித்திரிக்கப்பட்டிருப்பதை தூப்ரெயில் (Dubreil) துரை யவர்கள் கண்டு பிடித்திருக்கிறார். அன்றியும் தஞ்சாவூர் பிரஹதீஸ்வரர் கோயிலில் உள் பிராகாரத்தில் அத்தகைய சித்திரங்கள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதற்கு முன்பாக, புதுக்கோட்டை சமஸ்தானத்திலுள்ள சிட்டன வாசல் எனும் இடத்திலும் வர்ணம் தீட்டிய சித்திரங்கள் இருப்பது கண்டு பிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

தற்காலமும் மதுரை, முதலிய ஸ்தலங்களில் ஸ்தல புராணங்களைப்பற்றிய வர்ணம் தீட்டிய சித்திரங்கள் இருக் கின்றன வென்பது பலர் அறிந்த விஷயமே.

சிவாலயங்களில் கல் வெட்டுகள்

மிகவும் புராதனமான சிவாலய கல் வெட்டுகள் பூர்வீக பல்லவ கிரந்த எழுத்துகளில் வெட்டப்பட்டனவாம் :— உதாரணமாக மஹாபலிபுரத்து கோயில்களிலுள்ள கல் வெட்டுகளைக் கூறலாம்.

பிறகு அவைகள் பெரும்பாலும் கிரந்த எழுத்துகளிலும் தமிழ் எழுத்துகளிலும் உள்ளன ; தெலுங்கு தேசத்து சிவாலயங்களில் தெலுங்கிலும் மைசூர் முதலிய இடங்களில் கன்னட எழுத்துகளிலும் உள்ளன, பெரும்பாலும்.

கல்வெட்டிகளில் மிகவும் பழய தமிழ் எழுத்துகளுக்கு வட்டெழுத்து என்று பெயர். பெரும்பாலும் வட்டவடிவமாக இருக்கிறபடியால் இவைகளுக்கு அப்பெயர் வந்திருக்கலாம்.

பிற்காலத்திய தமிழ் கல் வெட்டுகள் தமிழிலேயே இருந்த போதிலும், "ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ" என்று கிரந்த எழுத்துகளில் ஆரம்பிக்கின்றன.

இக்கல் வெட்டுகள் முக்கியமாக அந்தந்த கோயில்களுக்கு அரசர்கள் முதலியோர் தானம் செய்த நிலங்கள், ஆபரணங்கள், தீபக் கட்டளைகள் முதலியவற்றைக் குறிக்கும். இவைகள் பெரும்பாலும் கோயில் கர்ப்பக் கிரஹத்தின் வெளிப்புறம் வெட்டப்பட்டிருக்கும் ; சில தூண்கள், மண்டபங்கள், பக்க சுவர்கள் முதலிய இடங்களிலும் உண்டு, இக்கல் வெட்டுகளின் எழுத்துகளின் மாதிரியைக்கொண்டு, கோயில்களின் காலத்தை ஒருவாறு நாம் கணிக்கலாம்.

இதைப்பற்றி இன்னும் அறிய விரும்புவோர் டாக்டர் பர்னல் என்பவர் அச்சிட்டுள்ள "பேலியாக்கரபி" என்னும் புஸ்தகத்தில் கண்டுகொள்க.

பெரிய சிவாலயங்களில் சிறு சிவாலயங்கள்

அநேகப் பெரிய சிவாலயங்களில், கர்ப்பக் கிரஹத்திலுள்ள மூலஸ்தான லிங்கம் தவிர, பிராகாரங்களிலும் பல சிவலிங்கங்கள் பிரதிஷ்டை செய்யப் பட்டு, அவைகளுக்கு சிறு கோயில்களும் அமைக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். இது பிற்காலத்தில் வந்த வழக்கமாகும்.

தாங்கள் செய்துகொண்ட பிரார்த்தனையைச் செலுத்தவோ, அல்லது லிங்கப்பிரதிஷ்டையின் புண்ணியத்தைப் பெறவோ, பல சிவபக்தர்கள் பெரிய கோயில்களில் இவ்வாறு சிறு கோயில்கள் கட்டியிருக்கின்றனர் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. சில இடங்களில் வெளிப் பிராகாரங்களிலுள்ள சிறு சிவலிங்கங்கள் சன்யாசம்பெற்ற சிவபக்தர்களுடைய சமாதிலிங்கங்கள் என்று எண்ணப்படுகின்றன. (இது இன்னும் ஆராய வேண்டிய விஷயம்.)

மாற்றப்பட்ட சிவாலயங்கள்

இவைகளை இரண்டு பிரிவாகப் பிரிக்கலாம் (1) பூர்வீக சிவாலயங்கள் வேறு மதக் கட்டிடங்களாக மாற்றப் பட்டவை (2) வேறு மதக் கட்டிடங்கள் சிவாலயங்களாக மாற்றப் பட்டவை. இவ்வாறு இவைகள் மாற்றப்பட்ட போது இவைகளிலுள்ள சில சில்பங்களும் மாற்றப்பட்டன வென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

முதற் பிரிவிலடங்கிய, வேறு மத ஆலயங்களாக மாற்றப்பட்ட சிவாலயங்களை முதலில் கருதுவோம். வட இந்தியாவில் மகம்மதியர்கள் வந்தபிறகு பல சிவாலயங்கள் இடிக்கப்பட்டு, மசூதிகளாய் மாற்றப்பட்டன வென்பதற்கு சரித்திர அத்தாட்சியே உளது. இதற்கு முக்கிய உதாரணமாக காசி க்ஷேத்திரத்திலிருந்த பூர்வீக விஸ்வநாதர் ஆலயம் இடிக்கப்பட்டு ஔரங்கசீப்பினால் மசூதியாகக் கட்டப்பட்டதைக் கூறலாம். அம்மசூதியில் தற்காலமும் சிவாலய சிற்பங்கள் சில இருக்கின்றன.

தென் இந்தியாவில் பதினைன்காம் நூற்றாண்டில் மகம்மதியர்கள் நுழைந்த பிறகு, சில சிவாலயங்கள் மாற்றப் பட்டன என்பது நிச்சயம். பெரியகாஞ்சி புரத்தில் இரண்டொரு சிவாலய மண்டபங்கள் மசூதிகளாக மாற்றப் பட்டிருப்பதைத் தற்காலமும் காணலாம்.

அன்றியும் பல பூர்வீக சிவாலயங்கள், வைஷ்ணவ ஆயயங்களாக மாற்றப் பட்டிருக்கின்றன; இவைகளில் சிலவற்றைக் கருதுவோம்.

(1) சின்ன காஞ்சிபுரத்தில் ஸ்ரீ வரதராஜப் பெருமாள் ஆலயம் ஆதியில் சிவாலயமாயிருந்த தென்பதற்கு பல அத்தாட்சிகள் உண்டு; அவைகளில் சிலவற்றை சுருக்க

மாக எழுதுகிறேன். இந்த ஊர் ஆதியில் அத்தியூர் என்கிற பெயரையே உடைத்தா யிருந்தது; பழய ஆலயம் கிழக்குநோக்கி யிருந்தது; பெரிய கோபுரம், சைவ ஆகமப்படி கிழக்கில்தானிருக்கிறது, தென்கிழக்கு மூலையில் தான் மடப்பள்ளி யிருக்கிறது; தற்கால ஸ்ரீ வரதராஜப் பெருமாள் உற்சவங்களெல்லாம் மேற்கிலிருக்கும் சிறிய கோபுர வழியாகத்தான் நடந்தேறி வருகிறது. சிவாகமப்படி கோயில்களில் ஸ்வாமியின் கர்ப்பக்கிரகம் முதலிலும், அம்மன் கர்ப்பக்கிரகம் பிறகும் இருப்பது வழக்கம், தற்காலம் மேற்கு கோபுரவாயிலாக நுழைந்தால் அம்மன் கர்ப்பக்கிரகம் முந்தி யிருக்கிறது; ஸ்ரீ வரதராஜப் பெருமாள் மலைமீதிருப்பதாக ஐதிகம், இங்கு மலையே கிடையாது; பூர்வீக சிவாலயம் நான்குபுறமும் மூடப்பட்டு அதன் பேரில் ஸ்ரீ வரதராஜப் பெருமாளை எழுந்தருளப் பண்ணி யிருக்கிறார்கள் என்பது நிச்சயம்; ஸ்ரீ வரதராஜர் சந்நிதிக்குப் போவதென்றால், மேற்குபக்கம் நுழைந்து போய், கிழக்கி லிருக்கும் படிகளின் மீதேறி மறுபடியும் திரும்பிப் போகவேண்டும்; இங்குள்ள கல்வெட்டுகளில் இவ்வூரின் பெயர் அத்தியூர் என்றே இருக்கிறது; அத்தியூரிலிருந்த சிவாலயத்திற்கு புண்யகோடீஸ்வரர் கோயில் என்று பெயர் இருந்ததாக அறிகிறோம்; தற்காலம் ஸ்ரீ வரதருடைய விமானத்திற்கு புண்யகோடி விமானம் என்று பெயர் வழங்கப்படுகிறது. கடைசியாக பழய வைஷ்ணவ ஆழ்வார்கள் ஸ்ரீவரதராஜரைப்பற்றி பதிகங்கள் பாடினதாக இல்லை; காஞ்சிபுரத்திலுள்ள பல திருப்பதிகளுக்கு பாசுரங்கள் இருக்கின்றன (இன்னும் பல ஆதாரங்கள் உண்டு அவைகளை யெல்லாம் இங்கு எடுத்து எழுதுவதற்கு இடமில்லை). சென்னை ராஜதானி ஜில்லா டைரெக்டரி (District Gazetteer) எனும் புஸ்தகத்தில், நிஷ்பட்சபாதமாக இதைக் கருதவல்ல ஒரு ஆங்கிலேயர், இது ஆதியில் சிவாலயமாயிருந்து பிறகே வைஷ்ணவ ஆலயமா மாற்றப்பட்டதெனக் கூறியுளார்; காலஞ்சென்ற பண்டித நடேச சாஸ்திரிகளும் இதே அபிப்பிராயம் கொண்டிருந்தார். விஜயநகரத்தரசர்கள் காலத்தில், ஒரு தளகர்த்தர், சிலமாக விருந்த சிவாலயத்தை, வைஷ்ணவ ஆலயமாக மாற்றினரென்று நம்புவதற்கு அத்தாட்சிகள் உண்டு. இவ்விஷயம், மத அபிமானத்தை ஒரு

புறம் ஒதுக்கி, கேவலம் விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி முறையில் பார்ப்பவர்களுக்கு ஸ்பஷ்டமாய் விளங்கும்.

(2) திருப்பதி வெங்கடேசப் பெருமாள் மலைக் கோயில் ஆதியில் சைவாலயமா யிருந்ததென்பதற்குச் சந்தேக மில்லை; இதை பிற்காலத்தில் ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாரியார் வைஷ்ணவ ஆலயமாக மாற்றியதாக வைஷ்ணவ கிரந்தங்களே கூறுகின்றன. தற்காலமும் மூல விக்கரத்திற்கு மூன்ருவது கண்ணும், தாழ்சடையு மிருப்பதைக் காணலாம்; கைகளில் மஹா விஷ்ணுவுக்கு இருக்க வேண்டிய சங்கு சக்கரங்கள் சிலையில் கிடையாது, மேலே தொடுப்புகள்தான் போட்டிருக்கிருர்கள்.

(3). செங்கல்பட்டு ஜில்லாவில் வண்டலூர் எனும் சிறு கிராமத்தில் இருக்கும் தற்கால வைஷ்ணவ ஆலயம், முன்பு சிவாலயமாயிருந்ததே. இங்கு பழய சிவாலயம் இலமாய்ப் போக, மலையாக மாற்றப்பட்டு, அதன் மீது மஹாவிஷ்ணுவை ஆரோகணம் பண்ணி யிருக்கிருர்கள்; பழய சில்பங்களும் மாற்றப் பட்டிருக்கின்றன.

(4) மதுரைக் கருகாமையிலுள்ள அழகர் கோயிலும் ஆதியில் சிவாலயமாக இருந்தது. இதன் பழய பெயர் பழமுதிர்சோலை யென்பதாம். இப்பழமுதிர் சோலை ஸ்வாமிக்குப் பல திருப்புகழ் பாட்டுகள் பாடப் பட்டிருக்கின்றன; நக்கீரர்பாடிய திருமுருகாற்றுப் படையில் இதை சிவஸ்தலமாகவே பாடியிருக்கிருர். கல்வெட்டுகளில் ஸ்வாமியின் பெயர் பரமஸ்வாமின் என்றிருக்கிறது. மலையிலுள்ள பொய்கைக்கு புண்ய சரவண மென்றே பெயர்; இங்கு தற்காலமும் விநயகர் விக்கரமும் பைரவருடைய விக்கரமும் இருக்கிறது; இச்சந்நிதிகளில் கொடுக்கப்படும் பிரசாதம் விபூதியே. இக்கோயிலின் வெளிப்பிராகாரத்தில் சிவாலயங்களிலிருக்க வேண்டிய சில பரிவார தேவதைகள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன; கருப்பண்ணன் கோயில் இவைகளில் ஒன்ரும், சப்த மாத்ருக்கள் ஆலயம் மற்ருென்ரும். இங்கு பூர்வம் சுப்பிரமணியர் ஆலயம் இருந்த இடம் தற்காலமும் காட்டப் படுகிறது. இக்கோயிலிலுள்ள வைஷ்ணவ சில்பங்களெல்லாம் புதியவை, விஜயநகரத் தாசர்கள் காலத்திற்குப் பிறகு வெட்டப் பட்டனவாம்.

(இன்னும் இப்படி மாற்றப்பட்ட சில ஸ்தலங்களைப் பற்றி அறிய விரும்புவோர், எனதுமேற் குறித்த "சிவ ஆலயங்கள் - இந்தியாவிலும் அப்பாலும்" எனும் புஸ்தகத்தில் பார்த்துக் கொள்ளவும்.)

பிறமத ஆலயங்களாயிருந்து சிவாலயங்களாக மாற்றப் பட்டவை

இனி மேற்கூறிய இரண்டாம் பிரிவாகிய, பௌத்த, ஜைன, வைஷ்ணவ ஆலயங்களா யிருந்தவை சிவாலயங்களாக மாற்றப் பட்டவைகளைப்பற்றி சிறிது கருதுவோம்.

(1) சென்னைராஜதானியில் கிருஷ்ண ஜில்லாவில், அநந்தபூர் தாலூகாவிலுள்ள "செஜர்லா" என்னும் ஊரிலுள்ள தற்கால சிவாலயம், ஆதியில் பௌத்த சைத்யமாயிருந்து பிறகு சிவாலயமாக மாற்றப்பட்டதாம்.

(2) கோதாவரி ஜில்லாவில், குண்டுபல்லெ எனும் இடத்திலுள்ள வட்டவடிவமான குகைக் கோயில் ஆதியில் புத்த ஆலயமாயிருந்தது, பிறகு சிவாலயமாக மாற்றப் பட்டது. புத்த தாதுகர்ப்பம் (தாகோபா) சிவலிங்கமாக மாற்றப்பட்ட தென்று டாக்டர் கசின்ஸ் கூறுகிறார்.

(3) மைசூர் ராஜ்யத்தில் பலஹொன்னூர் தாலூகாவில் 'களாசா' என்னும் இடத்தில் இருக்கும் சிவாலயம் ஆதியில் ஜைன கோயிலாயிருந்ததாம்.

(4) சென்னை ராஜதானி அநந்தபூர் ஜில்லாவிலுள்ள கம்படூரெனும் இடத்திலுள்ள சிவாலயமும், பூர்வம் ஜைன ஆலயமா யிருந்து பிறகு சிவாலயமாக மாற்றப் பட்டது.

(5) மைசூர் ராஜ்யத்தில் நந்திதுர்க்கம் என்னும் இடத்திலுள்ள சிவாலயம், சிலகாலம் ஜைன ஆலயமாயிருந்ததென எண்ணுவதற்கிட முண்டு; அச்சமயம் இதற்கு நந்தகிரி என்று பெயர் இருந்ததாம்.

பூர்வம் விஷ்ணு ஆலயமாயிருந்து பிறகு சிவாலயமாக மாற்றப்பட்டதற்கு இரண்டொரு உதாரணங்களைக் கருதுவோம்.

(1) சென்னை ராஜாதானியில், திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் குற்றாலத்திலிருக்கும் தற்கால சிவாலயம் ஆதி

யில் விஷ்ணு ஆலயமாயிருந்ததை அகஸ்திய முனிவர், விஷ்ணுவின் விக்ரஹத்தை சிவலிங்கமாக மாற்றி, சிவாலயமாக மாற்றியது புராணக்கதையாம். தற்காலமும் சிவ லிங்கத்தின் பின்பாக மஹா விஷ்ணு இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. சிவலிங்கத்திற்குத் தற்காலமும் துளசி பூஜை செய்யப்படுகிறது. கோயிலில் தற்காலமும் சில பழய வைஷ்ணவ சின்னங்களிருக்கின்றன. ஸ்காந்த புராணம் இம்மாறுதலை ஒப்புக் கொள்கிறது.

(2) சென்னை ராஜதானி, தார்வார் பிரிவிலுள்ள, கண்டுகோல் எனும் கிராமத்தில் இருக்கும் சிவாலயம், வைஷ்ணவ ஆலயமாயிருந்துபிறகு சிவாலயமாக மாற்றப் பட்டதாக டாக்டர் கஸின்ஸ் கூறுகிறார்.

அழிக்கப்பட்ட பூர்வீக சிவாலயங்கள்

வட இந்தியாவில் மகம்மதியர்களுடைய ஆளுகை வந்த பிறகு பல சிவாலயங்கள் முக்கியமாக ஔரங்கஜீப் காலத்தில் அழிக்கப்பட்டன வென்பது சரித்திரப் பிரசித்த மான சங்கதியாம்; இதற்கு உதாரணமாக அழிக்கப்பட்ட பூர்வீக காசி சிவாலயத்தைக் கூறலாம். தென் இந்தியாவி லும் மாலிக்காபூர் பிரவேசித்த காலத்தில் பல சிவாலயங் கள் இடிக்கப்பட்டன: இதற்கு உதாரணமாக பதின்மூன் றாம் ஆண்டில் இருந்த மதுரை கோயிலிடிக்கப்பட்டதைக் கூறலாம். போர்த்துகேயர் இந்தியாவிற்கு வந்த பிறகு நாகபட்டணம் முதல் சென்னை சாந்தோம் வரையில் கடற்கரை யொரமிருந்த பல சிவாலயங்கள் அவர்களால் அழிக்கப்பட்டது அவர்கள் சரித்திரத்தின் மூலமாகவே நாம் அறிந்த விஷயம். அவ்வாறு அழிக்கப்பட்ட சிவா லயங்களில் கடற்கரை யோரமிருந்த ஆதி மைலாப்பூர் கோயிலும் ஒன்று என்று நாம் எண்ணுவதற்கு பல ஆதாரங்கள் உள; தற்காலத்திய கபாலீஸ்வரர் கோயில் சுமார் 300 வருடங்களுக்கு முன்புதான் கட்டப்பட்டதாம்.

சில சிவாலயங்கள் முற்றிலும் அழிக்கப்படா விட்டா லும் அவைகளின் சிலபாகங்கள் இடிக்கப்பட்டு வேறு கட்டிடங்களாக உபயோகிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இதற்கு ஒரு உதாரணமாக கங்கைகொண்ட சோழ புரத்து சிவாலயத்தைக் கூறலாம். கோயிலைச் சுற்றி

பிராகாரத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த மேற்கட்டுடன் கூடிய அழகிய கட்டிடமானது பெரும்பாலும் இடிக்கப்பட்டு, அதிலிருந்த கற்கள் முதலியவைகள் எல்லாம் 1836ஸ் காவேரியில் கீழ் அணைகட்டுவதற்காக, உபயோகிக்கப்பட்டது; நல்ல காலமாக லார்ட்கர்ஜான் (Lord Curzon) கவர்னர் ஜெனரலாயிருந்த போது அவர் பிறப்பித்த "பூர்வீக கட்டிடங்களை காக்கும் சட்டம்" உண்டான பிறகு, இப்படிப்பட்ட கெடுதிகள் சிவாலயங்களுக்கு ஏற்படவில்லை என்று கூறலாம்.

சில சிவாலயங்கள் கோட்டைகளாக உபயோகிக்கப்பட்டன

விஜய நகரத்தரசர்கள் காலம் முதல், சில சிவாலயங்கள், யுத்த காலத்திலும் ஆபத்காலத்திலும் கோட்டைகளாக உபயோகிக்கப்பட்டு வந்தன என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இதற்காகவே அவர்கள் பெரிய கோயில்களிலெல்லாம் உயர்ந்த மதிற்சுவர்கள் எழுப்பினார்கள்; அன்றியும் அவர்கள் கட்டிய பெரிய கோபுரங்கள், உச்சமான நிலையிலிருந்து எதிரிகள் தூரத்தில் வருவதை கவனிக்கவே இருக்க வேண்டும் என்று ஆராய்ச்சியாளர்களால் ஒப்புக் கொள்ளப்படுகிறது. பெரிய சிவாலயங்களில் வெளி கோபுர வாயில்களின் கதவுகளில் கூர்மையான பெரிய இரும்பு ஆணிகள் அமைத்ததும், எதிரிகள் யானை முதலிய படைகளைக்கொண்டு இவைகளை எளிதில் பெயர்க்க முடியா வண்ணம் இருக்கவேண்டுமென்னும் எண்ணத்துடனேயாம். பல ஊரிலுள்ள ஜனங்களில் பெரும்பாலர், மகம்மதியர் முதலிய பகைவர் படை யெடுத்துவந்த போது, கோயில்களுக்குள் புகுந்து தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளப் பார்த்தார்கள் என்பது சரித்திரமறிந்த விஷயம்; ஐதர்கலாபனை காலத்தில் இது பன்முறை நடந்திருக்கிறது. ஐதர் காஞ்சிபுரத்து பெரிய சிவாலயத்தை பன்முறை தாக்கியதாகத் தெரிகிறது; அவனது பீரங்கி குண்டுகளினால் உண்டாய வடுக்களை சிவாலயத்தில் சில இடங்களில் இன்னும் காணலாம். தஞ்சாவூர் பிரஹதீஸ்வரர் கோயிலை பிரஞ்சுக்காரர்கள் கோட்டையாக உபயோகித்ததாக நாம் சரித்திர

மூலமாக அறிகிறோம். சென்னை ராஜதானியில் செஞ்சிக் கோட்டைக்கும் போகும் வழியிலுள்ள பெருமுக்கலில் இருக்கும் சிவாலயம், ஒரு கோட்டையாகச் சிலகாலம் பாவிக்கப்பட்டதென்பது திண்ணம்; எதிரிகளின் குண்டு வீச்சினால் கோயில் பல இடங்களில் இருந்திருப்பதை இன்னும் காணலாம். சென்னைக் கடுத்த திருவொற்றியூர் கோயிலின் பழய உட்பிராகாரத்தின் மதில் சுவரை, பிறகு விஜய நகரத்தரசர்கள் அரணுக்காக உயர்த்தியிருப்பதைக் காணவும். சென்னை ராஜதானியில் சில இடங்களில் ஆரம்பிக்கப்பட்டு அடிமட்டத்துடன், பூர்த்தியாகாமல் விடப்பட்டிருக்கும், "ராயகோபுரங்கள்" என்று தற்காலம் அழைக்கப்படும் விஜய நகரக கட்டிடங்கள், அதிக உயரமாகக் கட்டப்பட்டு அவைகளின் உச்சியிலிருந்து பகைவர் தூரத்தில் வரும்பொழுதே கண்டுபிடிக்க உபயோகப் படத்தக்கவைகளாய் ஆரம்பித்திருக்க வேண்டுமென்று எண்ண இடமுண்டு. விஜய நகரராஜ்யம் தலைக்கோட்டை யுத்தத்தில் அழிந்த போது இவைகளைப் பூர்த்திசெய்யாமல் விட்டுவிட்டனர். இவைகளைக் கட்டும்போது எதோ கருங்கல்லிற்குள் தேரை யொன்று அகபட்டது, ஆகவே அவைகள் அப்படியே முடிக்கப்படாமல் விடப்பட்டன, என்பது கட்டுக்கதையாம்.



R. V. Press, Madras. Q.H.M.S. 16A. C. 500.